MAHBIL/2015/63218 | MNE/353/2021-23 | MR/Tech/WPP-323/NE/2021-23

Kalyan Lantern

JUNE 2021

Vol. 07 | Issue 01 | MUMBAI | 32 Pages | Price: ₹10/-

Lantern
- Stories of *Hope*

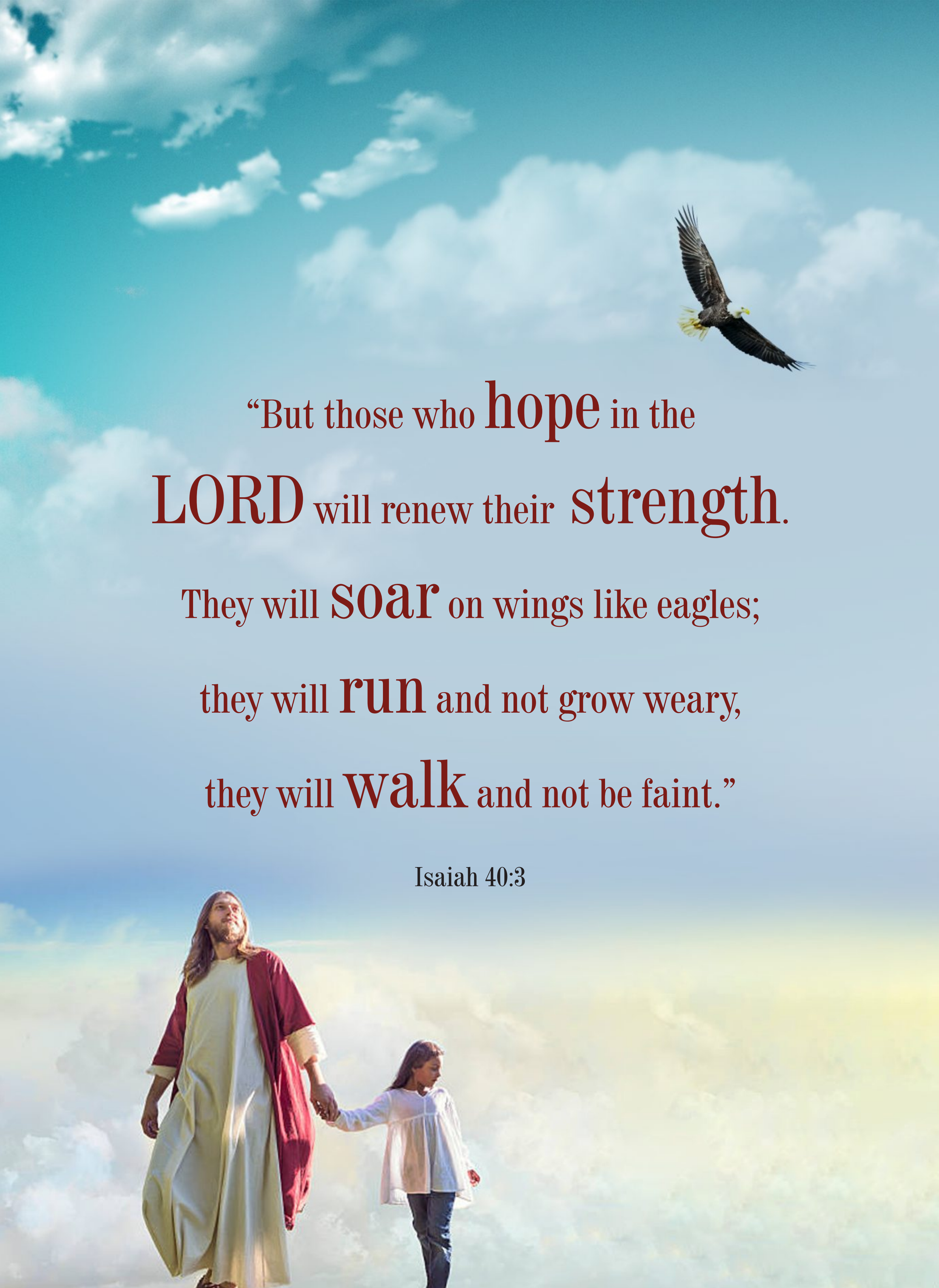
"But those who hope in the
LORD will renew their strength.
They will soar on wings like eagles;
they will run and not grow weary,
they will walk and not be faint."
Isaiah 40:3

KALYAN LANTERN
DIOCESE OF KALYAN

YOUR WORD IS A LAMP TO
MY FEET & A LIGHT TO MY PATH

JUNE 2021
Vol. 07 | Issue 01

PATRON
Bishop Mar Thomas Elavanal

CHAIRMAN
Msgr. Francis Eluvathingal

CHIEF EDITOR
Fr. Biju Mannamcheril

ASSOCIATE EDITOR
Fr. Jerry Alex Maleparambil

EDITORIAL BOARD
Dr. C.P. Johnson
Mr. George Chirayath
Ms. Jerin Jacob
Mr. Babu Mathew
Ms. Suja Johny

MARKETING MANAGERS
Fr. Dr. George Vattamattam
Mr. Roy Philip

CIRCULATION MANAGER
Fr. Fibin Kanjiraparambil

OFFICE SECRETARY
Mr. Joseph Chiramal

DESIGN & LAYOUT
Mr. Josemon Vazhayil

Diocese of Kalyan, Plot No. B/38,
P.B. No. 8434, IIT P.O., Powai,
Mumbai, Maharashtra, India 400076.
Tel. (+91) (022) 2578 5515, 2578 2385
E-mail: kalyanlantern@gmail.com
Website: www.kalyandiocese.com
Matrimonial: www.godsownchoice.com

MAHBIL/2015/63218 | MNE/353/2018-20

പുതിയ മനുഷ്യൻ

മനുഷ്യൻ ഇന്നലെ വരെ ജീവിച്ചപോലെയല്ല ഇന്ന് ജീവിക്കുന്നത്

മാസ്കും സാനിട്ടൈസറും ഒക്കെ ഇന്ന് മനുഷ്യരുടെ ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത നിത്യോപയോഗ സാധനങ്ങളാണ്.

സാഹചര്യങ്ങൾ മാറി കൊറോണ വൈറസ് വ്യാപനം തടയുന്നതിനായി സാമൂഹിക അകലം പാലിക്കുകയാണ് ഇന്ന് സമൂഹജീവിയായ മനുഷ്യൻ നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളി.

തിക്കും തിരക്കും ഒക്കെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നവർ ഇനി അതൊക്കെ ഒഴിവാക്കണം. കൂട്ടം കൂടലും കൂടിച്ചേരലുകളും ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയാതിരുന്നവർ ഇനി അതും ഒഴിവാക്കണം. സ്വയം നിയന്ത്രണം എന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറ്റണം. പുതിയ ജീവിതക്രമവുമായി മനുഷ്യൻ പൊരുത്തപ്പെടുകയാണ്. മനുഷ്യൻ ജീവിതത്തിൽ എല്ലാം വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതിനും സ്വന്തമാക്കുന്നതിനുമുള്ള നെട്ടോട്ടത്തിലായിരുന്നു. എന്നാൽ കൊറോണ മഹാമാരി താണ്ഡവം ആടാൻ തുടങ്ങിയതോടെ മനുഷ്യൻ സ്വയം ജീവൻ രക്ഷിക്കാനുള്ള കഷ്ടപ്പാടിലാണ്. ഇന്നലെ വരെയുണ്ടായിരുന്ന ജീവിതശൈലി ഇനി മാറ്റണം എന്നതാണ് മനുഷ്യരുടെ മുന്നിൽ കൊറോണ വൈറസിനെ തിരായ പോരാട്ടത്തിനുള്ള ആയുധം.

ജീവിത ശൈലി മാറ്റുന്നതിന് തയ്യാറായി മനുഷ്യർ സ്വയം മുന്നോട്ടു വരിക തന്നെ വേണം. ഇനിയും ജീവിതശൈലിയോ ജീവിതരീതിയോ മാറ്റാത്തവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരും മാറിയേ മതിയാകൂ.

മനുഷ്യൻ സ്വയം മരിക്കാതിരിക്കാനും മറ്റുള്ളവർ മരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും സ്വയം മാറിയേ മതിയാകൂ.

ഇനിയും വൈകികൂടാ. മനുഷ്യർ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി നടത്തുന്ന പോരാട്ടമാണ്.

ഈ ലക്കത്തിൽ, കൊറോണ വൈറസ് മൂലം ജീവിതത്തിൽ വന്നുപോയ ഭീതിയെക്കുറിച്ചും ആതോടൊപ്പം വൈറസിനെ അതിജീവിച്ച കരുത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും സംവദിച്ചിരിക്കുന്നു. നിരാശയുടെ, ഇരുട്ടിന്റെ, ഭയത്തിന്റെ ജീവിതമല്ല, മറിച്ച്, പ്രത്യാശയുടെയും, പ്രകാശത്തിന്റെയും, കരുതലിന്റേയും ഒരു ജീവിതസാക്ഷ്യമാണ് ഇന്നാവശ്യം. സർവ്വശക്തനായ തമ്പുരാനിൽ പ്രത്യാശയർപ്പിച്ച്, പരി. അമ്മയുടെ കരംപിടിച്ച്, വി. യൗസേപ്പ് പിതാവിന്റെ കരുതലിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥം യാചിച്ച് ഒരു പുത്തൻ മനുഷ്യനായി നമ്മുക്കു ജീവിക്കാം.

Joseph Annamkutty Jose
Author, Actor, Vlogger, Social Influencer,
Radio Personality of Radio Mirchi

മടിപിടിക്കരുതാത്ത ലോക്ക്ഡൗൺ

ലോക്ക് ഡൗൺ സമയത്ത് ദാ ഇത് എഴുതുന്ന നിമിഷം വരെ ഒരേയൊരു വെബിനാർ മാത്രമേ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. പല പള്ളികളിൽ നിന്നും, വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നും വെബിനാർ ക്ഷണങ്ങൾ വന്നെങ്കിലും ഓൺലൈനിൽ ഒരു ക്ലാസ്സ് എടുക്കുക എന്നതിനോട് മാനസികമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ പറ്റിയിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ ഞാൻ ആദ്യമായി നടത്തിയ വെബിനാർ ആർക്കുവേണ്ടിയാണ് എന്നതായിരിക്കുമല്ലോ ഒരു പക്ഷെ നിങ്ങളും ഇപ്പോൾ ചിന്തിക്കുന്നത്. എല്ല് പൊടിഞ്ഞു പോകുന്ന രോഗമുള്ള Brittle Bone Disease എന്ന രോഗം അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം കുട്ടികളെ സംരക്ഷിക്കുന്ന, അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ ഒരമ്മയെപ്പോലെ നോക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുണ്ട്. പേര് ലത, എല്ലാവരും ലതാമ്മ എന്ന് വിളിക്കും.

"മോനെ എന്റെ കുട്ടികൾക്ക് മോനോട് ഒന്ന് സംസാരിക്കണം എന്ന് വലിയ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അവർക്ക് കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കണമെന്നുമുണ്ട്. മോന് പറ്റുമെങ്കിൽ ഒരു വെബിനാർ നടത്താൻ പറ്റുമോ" അവർ അന്ന് ഫോൺ ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഒരു രോഗമുണ്ടെന്ന് പോലും അറിയുന്നത്. ശരീരം 'ലോക്ഡൗൺ' ചെയ്ത ഒരു പറ്റം കുട്ടികൾ. അവരോട് സംസാരിക്കാനാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി ഒരു വെബിനാർ നടത്തിയത്. അര മണിക്കൂർ എന്ന് പറഞ്ഞ് ഞാൻ തുടങ്ങിയ സംഭാഷണം, സുഹൃത്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള വർത്തമാനം പോലെയായി. വൈകാതെ ഒരു ചേട്ടനും കുറെ അനിയത്തികുട്ടികളും വിശേഷങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കുന്ന രീതിയിലോട്ട് അത് മാറി. ഒന്നര മണിക്കൂറാണ് ഞാൻ അവരോടൊപ്പം എല്ലാ തിരക്കുകളും മറന്ന് ചിലവഴിച്ചത്. എങ്ങനെ ഈ ലോക്ഡൗൺ അതിജീവിക്കും? അല്ലെങ്കിൽ എന്ന് ഇതൊക്കെ ഒന്ന് അവസാനിക്കും എന്ന് കരുതി, മടിപിടിച്ച് ഓരോ ദിവസവും ഉന്തി തള്ളി നീക്കുന്ന ഒരാളാണ് ഇപ്പോൾ എന്നെ വായിക്കുന്നതെങ്കിൽ 'എല്ലുകൾ യാത്രകളെ ലോക്ക് ചെയ്ത ഈ പ്രത്യേക തരം രോഗമുള്ള കുട്ടികൾ ഓരോ ദിവസവും ചെയ്യുന്ന വലിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിയണം'. അവർ ഓരോ ആഴ്ചയും നല്ലൊരു അതിഥിയെ കൊണ്ടുവന്ന് വെബിനാറുകൾ നടത്തും. ഇടയ്ക്ക് കലാമത്സരങ്ങൾ നടത്തും. വീട്ടിലിരുന്ന് ഉണ്ടാക്കിയ കരകൗശലവസ്തുക്കൾ, വരച്ച ചിത്രങ്ങൾ, ഈണം നൽകിയ പാട്ടുകൾ ഇവയെല്ലാം ഗ്രൂപ്പിൽ പങ്കുവയ്ക്കും. ഇതിനോടൊപ്പം തന്നെ പഠനവും അവർ കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്.

"നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും വിഷമം നൽകുന്ന കാര്യമെന്താണ്?" ഞാൻ അവരോടു ചോദിച്ചു.

"എല്ലാവരുടെയും അനാവശ്യമായ സിമ്പതി ഞങ്ങളെ വല്ലാതെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിക്കും. ഞങ്ങളുടെ നടത്തം കാണുമ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കില്ലാത്ത വേദനയാണ് പലർക്കും. ആരെയും ഞങ്ങൾ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നില്ല. മാനുഷികമാണല്ലോ അത്. ഞങ്ങൾ സെലിബ്രിറ്റികളാണ് എന്നൊരു ചിന്തയിൽ അവരുടെ നോട്ടങ്ങളെ ഞങ്ങൾ ക്ഷമയോടെ സഹിക്കും".

അവർ ഇപ്പോഴും തിരക്കിലാണ്. പുതിയ അതിഥികളെ കണ്ടെത്തണം. അടുത്ത കലാമത്സരങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കണം. പുതിയ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കണം. പുതിയ ഈണങ്ങൾ കണ്ടെത്തണം. ലോക്ക്ഡൗൺ എന്നത് അവർക്ക് ഒരു വിഷയമേ അല്ല, അവരുടെ മനസ്സും, ഭാവനയും, ആർജ്ജവവും അവർ ലോക്ക് ചെയ്തിട്ടില്ല.

അവരുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിന് ശേഷം ഞാൻ കൂടുതൽ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. കൂടുതൽ വീഡിയോകൾ ചാനലിൽ അപ്ലോഡ് ചെയ്യണം എന്ന് മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചു. മനസ്സിനെ ഇനി ലോക്ക് ചെയ്യില്ലെന്ന് ശപഥം ചെയ്തു. ദിനവുമുള്ള മൂന്ന് മണിക്കൂർ റേഡിയോ പ്രോഗ്രാമിനിടയിലും, വൈകാതെ പുറത്തിറക്കേണ്ട പുസ്തകത്തിന്റെ എഡിറ്റിംങ്ങ് വർക്കിനിടയിലും, സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ അപ്ലോഡ് ചെയ്യേണ്ട പുതിയ വീഡിയോകൾക്ക് വേണ്ടുന്ന 'Content' തപ്പുന്ന തിരക്കിനിടയിലും ഞാൻ ഇതെഴുതുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ആ കുട്ടികൾ നൽകിയ ഊർജ്ജം കൊണ്ടാണ്.

അവർ ഇപ്പോഴും തിരക്കിലാണ്. പുതിയ അതിഥികളെ കണ്ടെത്തണം. അടുത്ത കലാമത്സരങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കണം. പുതിയ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കണം. പുതിയ ഈണങ്ങൾ കണ്ടെത്തണം. ലോക്ക്ഡൗൺ എന്നത് അവർക്ക് ഒരു വിഷയമേ അല്ല, അവരുടെ മനസ്സും, ഭാവനയും, ആർജ്ജവവും അവർ ലോക്ക് ചെയ്തിട്ടില്ല.

ഇത് വായിക്കുന്ന സുഹൃത്തിനോട്, ഈ ലോക്ക്ഡൗൺ കഴിഞ്ഞ് പുറത്തുവരുമ്പോൾ 'ഈ ലോക്ക്ഡൗൺ സമയത്ത് ഞാൻ ഒരുപാട് സമയം വെറുതെ മടിപിടിച്ചു കളഞ്ഞു' എന്നൊരു പാപം കുമ്പസാരത്തിൽ പറയാൻ ഇടവരാതിരിക്കട്ടെ.

CHRIST ENCOUNTER DURING COVID

Shamim Samuel Khan
Diamond City, West Behala, Kolkata

I was down with a fever for many days. Initially, I thought that it was just a common cold, but my condition started deteriorating soon afterwards due to which I eventually ended up in the hospital. Whenever people are tested COVID positive, fear grips them but in my case I was not scared at all. I took it so lightly that I felt that in a few days time, I would be discharged from the hospital and everything would be back to normal. But something extremely contradictory awaited me. During the initial days in the hospital, I could see how critically ill patients were brought in and after some time they were declared dead. It was scary. I somehow presumed that the bed on which I was lying might be my death bed.

Quite unexpectedly, my health deteriorated within three days. One early morning, I happened to hear gospel music being played by one of the patients. I love to sing, so I started to sing along. As I sang loudly, one patient on the pretext of going to the washroom, peeped in and smiled at me and I said – 'Jai Yeshu!' That's when he realised that I was a Christian and that paved way for both of us to interact for some time.

Later on, a new patient, who got admitted that day adjacent to my bed, expressed his wonder when he learned that I was a Christian. He said, "Bro, your name is Shamim Khan. How did you become a Christian?" That's exactly when I got an opportunity to share my Christ encounter with that non Christian brother. As I started sharing about Christ, slowly and steadily, I saw the other patients coming and listening to my life experience.

My name is Shamim Samuel Khan and it has been just eight years since I have been baptized. As I shared my testimony with them, many of their misconceptions were wiped away. The most amazing part was when one of the patients asked me about the book from which I was quoting the scriptures. When I told him that it is the Holy Bible, he said that he would definitely read the book. I thought maybe this is why I got admitted here – to share the gospel with others but the story did not end there.

After some time, I started experiencing uneasiness and I was immediately shifted to the ICU. As I lay there completely surrounded with wires and complex devices, I could hardly breathe. When I closed my eyes, I saw a vision of crucified Jesus and Mother Mary gazing at Him from the foot of the cross. I did not have enough devotion to the Rosary until then. This was an indication by the Lord to rely on the powerful intercession of Mother Mary through the Holy Rosary. It seemed like Mary is my mother and she is interceding for me - her younger son to her elder son Jesus. I could see the same vision whenever I closed my eyes for the next four days and on the fifth day, this vision disappeared completely and I was out of danger.

I feel that if I had not contracted this disease, I neither would have been able to share the gospel with those non-Christian brethren in the hospital nor could I have got closer to Mamma Mary through the Holy Rosary.

We know that all things work together for good for those who love God, who are called according to His purpose (Romans 8:28).

Covid-19's *Parting Gift*

Ancy Albert
Christ the King Church, Bhandup

While there is no denying the fact that going through the COVID-19 phase is a physically exhausting experience, it also takes a toll on one's mental and emotional faculties. Thus, like most people, coming out of this tunnel of despair not only left me physically weak but also emotionally wrecked. While I was pulling myself through the painful isolation, lack of hospital beds, shortage of medicines, dropping oxygen levels and an unforeseen death in my family, I considered this phase to be the worst a person could go through. But now, in hindsight, I can count a dozen different ways in which things could have become much worse. This particular realization has thus emphasised the fragility of life and made me question where my priorities should lie.

This fragility of life has made me realize how nothing and no one should be taken for granted. Want to say something? Say it. Want to do something? Do it. We might have to become gutsy, even act in ways unexpected by people around us. I have come to realize that regretting about things not done/said/left/learnt on time, is much worse than what we think might be the consequence of doing/saying/leaving/learning what we wanted to.

Setting up a priority list is crucial when it comes to having a vision. Health, family, friends, work, money, relationships, travel goals etc. - rank them the way you deem important. This could go a long way to help decide what and whom do you want to give your time and attention to. While it will be different for everyone, having a clear vision about the same and standing by it unabashedly is necessary.

Imbibing thankfulness (when things go well) and gratitude (when things go otherwise), especially in this time of uncertainty is imperative to stay sane and calm. As a testament, I'm thankful for all the help and support I received during the Covid time, and I am grateful for being

able to understand the turmoil that thousands of people are going through. This has made me more emphatic and action oriented when it comes to helping others as much as possible.

This 3-pronged new approach to life is that parting gift that Covid left me with (sincerely thankful for it) along with the post Covid symptoms (grateful that it is not that bad).

കുന്നേലമ്മച്ചി

Shiji Johnson Thakadippuram
Teacher, Motivational Speaker
Changanacherry

പഞ്ചായത്ത് റോഡിൽ നിന്ന് മെയിൻ റോഡിലേക്ക് കയറും മുൻപ് ഇടതുവശം ചേർന്ന് ഒരു മതിലും അതിനകത്ത് ഷീറ്റ് ഇട്ട ഒരു കൊച്ചു വീടും ഉണ്ട്. ഗേറ്റിൽ 'കുന്നേൽ വീട്' എന്ന് എഴുതിയിരുന്നു. ദിവസവും രാവിലെ സ്കൂളിലേക്കും വൈകുന്നേരം തിരികെയും ഉള്ള യാത്രകളിൽ, ആ ഗേറ്റിൽ പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധയെ കാണാമായിരുന്നു. ശോഷിച്ച ശരീരം. അലക്കിവെളുപ്പിച്ച ചട്ട, ഞുറിഞ്ഞിട്ട കള്ളിമുണ്ട്. കഴുത്തിൽ കറുത്ത ചരടിൽ വെന്തിങ്ങ. കാതിൽ കുണുക്ക്. ചുളിവുകൾ വീണ മുഖത്ത് സദാ പുഞ്ചിരിയാണ്. അതാണ് നാട്ടുകാരുടെയും വീട്ടുകാരുടെയും 'കുന്നേലമ്മച്ചി'. ഡ്രൈവറായ മകനും ടൗണിലെ സൂപ്പർമാർക്കറ്റിൽ കാഷ്യറായ മരുമകളും, വിദ്യാർഥികളായ രണ്ടു കൊച്ചുമക്കളും രാവിലെ എട്ടര മണിയോടെ പോയി കഴിഞ്ഞാൽ വൈകുന്നേരം 5 മണി വരെ അമ്മച്ചി തനിച്ചാണ്. അമ്മച്ചിയുടെ തന്നെ ഭാഷയിൽ മിണ്ടാനും പറയാനും ആരുമില്ല. ഗേറ്റിനരികെ വന്നു നിൽക്കുന്നത് വഴിയേ പോകുന്ന ആരോടെങ്കിലും എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ മിണ്ടാനാണ്. തിരക്കിട്ടു പോകുന്നവർ ആരും അമ്മച്ചിയോട് മിണ്ടാൻ നിൽക്കില്ല. വർത്തമാനം തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ നിർത്തില്ല എന്നത് തന്നെ കാര്യം. അമ്മച്ചി ഒരിക്കലും പരദൂഷണം പറയില്ല, നിഷ്കളങ്ക വർത്തമാനങ്ങൾ മാത്രം. മനുഷ്യരെ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ചികയുന്ന കോഴികളോടും, വഴിയരികിൽ മേയുന്ന ആട്ടിൻകുട്ടികളോടും കുന്നേലമ്മച്ചി മിണ്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഓൺലൈൻ ക്ലാസുകൾ തുടങ്ങിയ കാലത്ത് ഒരു ദിവസം അവർ ചോദിച്ചു, "കുഞ്ഞേ, ടീച്ചർമാരും കുട്ടികളും അങ്ങുമിങ്ങും ഇരുന്നാൽ എങ്ങനെ പഠിപ്പീര് ശരിയാകും? ഇടയ്ക്ക് ഇവറ്റകളുടെ ചെവിക്ക് പിടിക്കണ്ടേ?" "അമ്മച്ചി, അതുതന്നെയാ ഞങ്ങൾ ടീച്ചർമാരുടെയും പ്രശ്നം. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ ഇതല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ലല്ലോ", എന്നു പറഞ്ഞ് അടുത്ത ചോദ്യം വരും മുമ്പേ ഞാൻ സ്ഥലംവിട്ടു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, ദാ വരുന്നു കോവിഡ് രണ്ടാം തരംഗം. വീണ്ടും അടച്ചുപൂട്ടി എല്ലാവരും അകത്തിരിക്കാൻ സർക്കാർ നിർദ്ദേശം. ലോക്ഡൗൺ ഇളവുകൾക്കിടയിൽ ഒരു ദിവസം

ടൗണിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ കുന്നേൽ വീടിന്റെ ഗേറ്റിലേക്ക് ഒന്നു പാളിനോക്കി. അമ്മച്ചിയെ അവിടെ കണ്ടില്ല. വരാന്തയിലും ഇല്ല. തിരികെ വരുമ്പോൾ അകത്തുചെന്ന് അല്പനേരം സംസാരിക്കണം, ഇന്ന് വലിയ തിരക്കൊന്നും ഇല്ലല്ലോ എന്ന് മനസിലുറപ്പിച്ചാണ് പോയത്, പക്ഷേ തിരികെ വന്നപ്പോൾ അതൊക്കെ മറന്നു. വീണ്ടും രണ്ടാഴ്ചത്തെ ഇടവേള കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം അത്യാവശ്യ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ പോകും വഴി ദൂരെ നിന്നു തന്നെ കണ്ടു, കുന്നേൽ വീടിന്റെ ഗെയ്റ്റിന് മുകളിൽ ഒരു കറുത്ത കൊടി. കുറേക്കൂടി അടുത്ത് ചെന്നപ്പോൾ കൊടിയുടെ താഴെ അമ്മച്ചിയുടെ ചിരിക്കുന്ന മുഖം. 'ആദരാഞ്ജലികൾ, റാഹേൽ മാണി (82) വയസ്സ്, കുന്നേൽ വീട്". എന്നെഴുതിയ ഫോട്ടോ. അമ്പരപ്പോടെ അകത്തു ചെന്നു. വരാന്ത കഴിഞ്ഞുള്ള ഹാളിൽ കുന്നേലമ്മച്ചിയുടെ ശുഷ്കിച്ച ശരീരം ഒരുക്കി പെട്ടിയിൽ കിടത്തിയിരിക്കുന്നു. പഴകിയ കസവു കവണി അടുക്കി, നിറം മങ്ങിയ ബ്രോച്ചു കുത്തിയിട്ടുണ്ട്.കുണുക്ക് കാണുന്നില്ല. പക്ഷേ ചുളിഞ്ഞ മുഖത്തെ ചിരി ഒട്ടും മാഞ്ഞിട്ടില്ല. മരുമകളും പേരക്കുട്ടികളും അടുത്തുതന്നെ ദുഃഖാർത്തരായി ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. പടികളിറങ്ങുമ്പോൾ മുറ്റത്തുനിന്ന അയൽക്കാരനോട് കുന്നേലമ്മച്ചിയുടെ മകൻ പറയുന്നത് കേട്ടു, "എല്ലാവരോടും ഒത്തിരി വർത്തമാനം പറയാനും, എല്ലായിടത്തും പോകാനും അമ്മയ്ക്കിഷ്ടമായിരുന്നു. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഒട്ടും നേരം ഇല്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നേരം കിട്ടി. പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കും അമ്മ പോയി."

ദൈവമേ ഞാനും എൻറെ തിരക്കുകളെ കൂട്ടുപിടിച്ച് കുന്നേലമ്മച്ചിയെ തഴഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ആയിരുന്നല്ലോ എന്നോർത്തു. തിരികെ നടക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലേക്ക് വന്നത്, മികച്ച നടനുള്ള ഓസ്കാർ അവാർഡ് നേടിയ ആൻറണി ഹോക്കിൻസിന്റെ 'ദ ഫാദർ' എന്ന ചിത്രത്തിലെ ഒരു ഡയലോഗ് ആയിരുന്നു. മറവി രോഗം ബാധിച്ച് ഉറ്റവരാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട വൃദ്ധനായ പിതാവ് ആ ചിത്രത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ 'ഇലകളും ചില്ലകളും പൊഴിഞ്ഞ ഈ മരങ്ങളെ' നാം കുറേക്കൂടി പരിഗണിക്കേണ്ടതല്ലേ? നമുക്കും നാളെ വൃദ്ധരാകാതെ തരമില്ലല്ലോ എന്ന വസ്തുത നാം മറന്നു പോകുന്നത് എന്താണ്? കുർബാനയ്ക്കിടെ ഒരു അനുതാപ പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്. വിചാരത്താലും, വാക്കാലും, പ്രവൃത്തിയാലും, ഉപേക്ഷയാലും എനിക്ക് സംഭവിച്ച പിഴവുകളെക്കുറിച്ച്... ആ നാലാമത്തെ വാക്കാണ് നമുക്ക് കൂടെ, കൂടെ സംഭവിക്കുന്നത്. 'Sin of omission' – ഉപേക്ഷയാലുള്ള പാപങ്ങൾ. മഹാമാരിയുടെയും, ലോക്ഡൗണിന്റെയും കാലത്ത് തിരക്കുകളിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞ് പ്രിയപ്പെട്ടവരുമായി ഉള്ള ബന്ധങ്ങൾ ഊഷ്മളമാക്കിയവർ ധാരാളം ഉണ്ടാകും നമ്മുടെ ഇടയിൽ. നമ്മൾ ഇതുവരെ അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇനിയും വൈകിപ്പോകാതിരിക്കാനുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ ആകട്ടെ ഈ കുറിപ്പ്. ഈ കോവിഡ് കാലത്ത് അങ്ങനെയും ചില നല്ല കാര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കട്ടെ.

കാവലാൾ

Sr. Saroopya CMC
St.Therese Convent, Dombivli East.

FIRST PRIZE WINNER
OF POEM COMPETITION CONDUCTED BY CRI, KALYAN

കടലോളം സ്നേഹം കരുതുന്നവൻ നീയെ
കനൽ വഴിയിൽ നീളെ നടന്നവൻ നീയെ
കാലം മറക്കാത്ത കർമ്മ സാഫല്യം നീയെ
കാലത്തിനധീതമാം ശോഭയും നീയെ.

മറഞ്ഞു പോകുന്നൊരീ സ്വപ്നങ്ങളെ
മറനീക്കി നീ നിൻ ജീവിതവീഥിയിൽ
മരണത്തിലേയ്ക്ക് തള്ളി വിടാതെ നീ
മറിയത്തെ ചേർത്തു നിർത്തുന്നിതാ.

സഹനങ്ങളാകുമീ കാരിരുമ്പുകളെ
സാഹസമാം വിധം കൈകൊണ്ടിതാ
സാന്ത്വനമേകി നീ പരിലാളനയേകി നീ
സ്വന്തം കുടുംബത്തെ പോറ്റിയല്ലോ.

നീതിയെ കൈയ്യിലെ ആയുധമാക്കി
നിശബ്ദത തന്നിലെ ആവരണമാക്കി
നീറും വ്യഥകളിൽ പുഞ്ചിരി തൂകി
നിന്നിലെ പിതൃത്വം ധന്യമായി.

എരിഞ്ഞു തീർന്ന നിൻ ജീവിത തണലിൽ
എടുത്തു വയ്ക്കുന്നു ഞാൻ എൻ ജീവിതവും
എന്നുമെന്നേയ്ക്കുമീ ജീവിത സുകൃതത്തെ
എന്നിലെ എന്നിൽ പുതുജീവനേകാൻ.

HOME AWAY FROM HOME, OR NOT?

I have been living in Pune for a year and a half in a one room kitchen, pursuing my Masters in Japanese language. While my fascination with the language was one of the primary motivators to do this degree, it was still only one among other important reasons. I have lived with my parents all my life and have been financially, mentally and physically dependent on them. This was a fairly comfortable life and while I understand that mom and dad have worked hard for me to have this, I came to the realisation that a comfortable life did not equate to a good one. Having lived under their wings, I thought to myself, it was time to rid my life of mediocrity and dullness, it was time for adventure.

Thus I applied to a university without much resistance from my parents and rented out a small flat in Pune. Mom and dad still paid the rent but I took care of other expenses by giving guitar lessons and selling music online and from royalties. I felt a sense of freedom, away from home but equally reinforced by personal responsibility. I saw my world view tested, saw some of my morals change, some get transformed and saw myself for who I was. When all seemed to be going well, this disaster struck.

We weren't sure how long the lockdown would last so I stayed there, attending classes from home. Over six months, however, the point of staying close to the college really lost relevance. I lost my sources of income as lessons could not be done in person and people had little money to spend on artistic endeavours. So, I had to leave the flat.

I dreaded coming back to the same monotonous routine that I so desperately wanted to run away from. The aroma of the house did little to comfort my loss of individuality and freedom. However, as time went by, I found that my dynamics with mom and dad had changed. Was it because they now knew what it was like to live without their son? Or was it because I knew what it was like to not see them everyday? Maybe I wasn't the same person who had left this house anymore. Maybe it was all of these. Whatever be it, I got a chance to come back to my family. I looked them in the eye and loved them as the humans they were, and not just the Gods that provided for my needs.

- Anonymous

MY GOD NEVER MAKES MISTAKES

Saying that the COVID-19 outbreak has gripped the world with fear and crippled most of the world population would be an under-statement, right? During the initial phase in March 2020, though it was shocking in the beginning, it just seemed to be a distant threat. Being a youth, I felt that taking all necessary precautions was more than enough to prevent oneself from this disease. My dad and mom were very particular about the usage of masks, sanitizers etc. The lockdown was also a time of great blessing as it was quite edifying to participate in various online services.

"Take care. Stay healthy. Stay safe" started becoming the usual closing line of WhatsApp, Insta texts. Towards the end of the first wave of COVID-19, it seemed like everything was under control. We, as a family were initially concerned about our relatives abroad but later as the figures started dipping, everything seemed to have come to a normal. And that's why, after one year of being completely protected by God's grace, in April 2021, we were hopeful of getting through the second wave as well.

However, something unexpected awaited us. It was towards the end of April 2021 when I was doing my night shift (WFH) that I suddenly felt a headache. I thought it to be quite normal due to the nature of my job and the fluctuations in my sleep cycle. But soon after some time, the usual symptoms of this disease ensued.

We could consult Dr. D'Souza who gave us free consultation via calls. We still were not sure if we had contracted COVID-19. After a few days, we got ourselves tested and the results were positive for me and my mom. Yes, God knew that we would need dad by our side and therefore his report turned out to be negative.

Due to fervent prayers of our near and dear ones, we have recovered completely from this illness. We didn't have a very tough battle to fight or a life threatening experience. We, as a family, learnt the following lessons when COVID-19 knocked on our door.

- Being prayerful does not imply that we will not have storms in life.
- Being closer to God does not mean that we are automatically entitled for God's blessings.
- Everything is His grace and His mercy alone!
- All that matters at the end of the day is – if we trust Him during storms, we will walk with Him on the water.

- Anonymous

ദൈവപരിപാലനയുടെ താഴ്‌വരയിൽ

Sr. Linta
S.N.D.S. Dharavi

പതിവുപോലെ അലാമിന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് സി. ആൻലിറ്റ് എഴുന്നേറ്റു. ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു അനുഭൂതി. പ്രഭാതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോഴും എന്തൊക്കെയൊ മനസ്സിലൂടെ, ചിന്തയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നു. ആരുടെയോ മുഖങ്ങൾ, ചില ശബ്ദങ്ങൾ, ചില സ്ഥലങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്ന് ഓടിമറിയുന്നു. മനസ്സ് തിങ്ങി നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഒരു അവസ്ഥ. സിസ്റ്റർ സ്വയം പറഞ്ഞു ഞാൻ ഇന്ന് മറ്റൊരു ഹൗസിലേക്ക് സ്ഥലം മാറി പോവുകയാണ്. നിത്യവതം കഴിഞ്ഞ് തന്റെ നാലാമത്തെ വർഷം, ചാപ്പലിൽ പ്രഭാതപ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം സിസ്റ്റർ ആൻലിറ്റ് തന്റെ ബൈബിൾ തുറന്നു. സങ്കീർത്തനം ഇരുപത്തിമൂന്ന്. ഒന്നും വായിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഉള്ളിൽ തളം കെട്ടി നിന്ന തന്റെ ചിന്തകൾ, മുഖങ്ങൾ, സ്ഥലങ്ങൾ, ശബ്ദങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്നൊന്നായി വീണ്ടും തെളിഞ്ഞു വരുന്നു.. തുറന്ന ബൈബിൾ മടിയിൽ വച്ച് സിസ്റ്റർ ആൻലിറ്റ് സക്രാരിയിലേക്കും ക്രൂശിത രൂപത്തിലേക്കും നോക്കി കൊണ്ടിരുന്നു. അലയടിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്ന തിരമാലകൾ ശാന്തമായി തിരിച്ചു പോകുന്നതുപോലെ മനസ്സും ശാന്തമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും ദേവാലയങ്ങളെയും അടച്ച മഹാമാരി സിസ്റ്റർ ആൻലിറ്റിനേയും പൂർണ്ണമായി നിരാശയിൽ എത്തിച്ചിരുന്നു. ചൊല്ലുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തികളും എല്ലാം കൊറോണ വൈറസ് ബാധിതർക്കായി മാറ്റിവച്ചിരുന്നു. പെട്ടെന്നായിരുന്നു ആ തീരുമാനം. ആശ്രയിക്കാൻ ആരും ഇല്ലാത്തവർക്ക് ആശ്രയം ആകുന്ന ആശ്രയാ ഓൾഡ് ഏജ് ഹോംമിലെ പ്രവർത്തനം.

ഭയത്തിന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ കത്തുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ മെഴുകുതിരികളായി ഞങ്ങൾ അഞ്ചുപേരുടെ പ്രവർത്തനം. ടി.വിയിലൂടെയും മാധ്യമങ്ങളിലൂടെയും അങ്ങും ഇങ്ങുമായി കേട്ടിരുന്ന കൊറോണ വൈറസ് ആശ്രയാ ഓൾഡേജ് ഹോമിനെയും ഭയത്തിന്റെ അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചു. കൊറോണ വൈറസിനു കീഴ്പ്പെട്ട ഡയറക്ടർ അച്ചനെയും നാല് സിസ്റ്റേഴ്സിനെയും അന്തേവാസികളായ മറ്റു എട്ടു പേരെയും ക്വാറന്റൈനിൽ ആക്കി. കൊറോണ ഐസൊലേഷനുകളും ഭക്ഷണവും മരുന്നും ഹോസ്പിറ്റൽ ചെക്കപ്പുകളും ഞങ്ങൾ അഞ്ച് പേർ ഒരുമിച്ച് ഡബിൾ മാസ്കും ഫെസ്ഷീൽഡും ഉപയോഗിച്ച് ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ച് തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനം. പനി നോക്കുമ്പോളും ഓക്സിജൻ നോക്കുമ്പോളും ഡോക്ടറായി അഭിനയിക്കുമ്പോഴും അമ്മച്ചിമാരുടെ അപ്പച്ചൻമാരുടെയും വിശ്വസ്തത നിറഞ്ഞ ഉത്തരങ്ങളും ചെറിയ ചെറിയ കുസൃതികളും സ്വയവും, അവരെയും സന്തോഷിപ്പിച്ച നിമിഷങ്ങൾ ആയിരുന്നു.

മെയ് നാലാം തീയതി വൈകുന്നേരം ആറ് മണിക്ക് ദൈവത്തിൽ മാത്രം ആശ്രയം വെച്ച് തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനം ഇന്നിതാ വിജയപ്രദമായി തീർക്കുവാൻ സാധിച്ചുകൊണ്ട് പടി ഇറങ്ങുന്നു. രണ്ട് കണ്ണുനീർ തുള്ളികൾ തന്റെ ബൈബിളിൽ വീണത് സിസ്റ്റർ ആൻലിറ്റ് അറിഞ്ഞില്ല. ഒത്തിരി മുഖങ്ങൾ, തന്റെ നേർക്ക് ചോദിച്ച ഒരമ്മച്ചിയുടെ നീ എന്റെ മകൾ അല്ലെ എന്ന ചോദ്യം, ഓരോ അത്താഴത്തിനുശേഷം ഞങ്ങൾ ഉല്ലസിച്ച നിമിഷങ്ങൾ, അഞ്ച് പേരുടെയും അന്നത്തെ അനുഭവങ്ങൾ, ചിന്തകൾ പങ്കുവെച്ച നിമിഷങ്ങൾ എല്ലാം ഒരു യുഗം പോലെ കടന്നുപോയി. എല്ലാ ദിവസവും രാത്രിയിൽ നാല് കൊന്ത വീതം പരിശുദ്ധ അമ്മയ്ക്ക് സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിദ്രയും പ്രഭാതത്തിൽ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയോടുകൂടി ആരംഭിച്ച പ്രവർത്തനവും.

സിസ്റ്റർ ആൻലിറ്റ് ഒന്നു മനസ്സിലാക്കി. ദൈവകാരുണ്യത്തിന്റെയും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ കൊറോണ വൈറസ് മുട്ടുമടക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഒരു മാസം ഞങ്ങൾ അഞ്ച് പേരും അവർക്ക് മകളും മകനും സഹോദരനും, സഹോദരിയും ഒരു ഒരു സുഹൃത്തും ഒക്കെയായി. ഞങ്ങൾ പോലും അറിയാതെ അവർ ഞങ്ങളെ അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വീകരിച്ചു. ഇത്രയും കാലം കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവരെയും കൂടെപിറപ്പുകളെയും മിത്രങ്ങളെയും എല്ലാം വൈറസ് അകറ്റിയപ്പോൾ ആരും ഇല്ലാതിരുന്ന ഈ അപ്പച്ചന്മാർക്കും അമ്മച്ചിമാർക്കും, ഞങ്ങൾക്ക് കൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് എല്ലാവരും ഉള്ള സന്തോഷകുടുംബ ജീവിതമായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് സ്വിച്ച് ഓൺ ആക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് സിസ്റ്റർ ആൻലിറ്റ് എഴുന്നേറ്റു. വി. കുർബാനയ്ക്ക് ഒരുക്കമായി തിരി കത്തിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ കൂടി ദൈവത്തിന് നന്ദി പറഞ്ഞ് ബൈബിൾ അടയ്ക്കാൻ നേരത്താണ് സിസ്റ്ററിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടത്: "മരണത്തിന്റെ നിഴൽ വീണ താഴ്‌വരയിലൂടെയാണ് ഞാൻ നടക്കുന്നതെങ്കിലും അവിടന്ന് കൂടെയുള്ളതിനാൽ ഞാൻ ഭയപ്പെടുകയില്ല." ഈ ബൈബിൾ വാക്യത്തിലാണ് ആ രണ്ട് കണ്ണുനീർ തുള്ളികൾ ഇറ്റു വീണിരിക്കുന്നത്. ഒന്ന് നിശ്വസിച്ചു കൊണ്ട് സിസ്റ്റർ ആൻലിറ്റ് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ, കൃതജ്ഞതയുടെ യഥാർത്ഥ ബലിയിൽ, പങ്കുകൊണ്ടു.

MAKES THE DREAMS WORK!

Dr CP Johnson
Senior Director, C-DAC Mumbai

In February 2020 when our PG Diploma batch was named Kairos (a Greek word meaning the right or opportune moment), little did we know that there were many different turning points in store for us this year.

In March 2020, when the physical classes of this batch had to be shut down overnight due to the pandemic, we had thought it would last just for a week or so. But no, it went on for months...

With a determined and dedicated team of faculty and other staff members, we hand held the batch and aided them to transition into the online mode, although it was not an easy task. We had to work really hard to get the students to be comfortable with the online mode and to stay motivated throughout the day consistently for one whole year. I almost exhausted my collection of motivational stories for them, being thoroughly worn out with work and responsibilities myself.

Over the last one year, my passionate team stuck to only one motto – how to utilise every single day and make it the best for our students. Lectures, practicals, exams, short courses, seminars, talks, industry meets, grooming sessions, mock interviews, alumni/mentor interactions, stress buster activities – we did all these online, that too effectively and enjoyably. We made sure that our students were groomed well on advanced computing technologies along with their personality development.

Though we were careful and cheerful, the Coronavirus did not spare us either. During the course, some of our students and staff contracted COVID-19. However, we were all determined to be incredibly positive when we were COVID positive. Our Placement Officer was coordinating the online placements of 600+ students even when he was infected and isolated. There were students like Rutvij and Vaibhav who appeared the final online exams from their beds while infected with COVID-19, and the batch topper Jaiesh gave his online campus interview when he was on oxygen support and yet managed to grab the best job.

As our Course Coordinator Elizabeth George posted on social media, 'What a roller coaster ride it was!' We screamed with joy when we were at the top, stood together when the ride was going down, laughed through the loops, enjoyed every single twist and turn. The ride was indeed a phenomenal one. And here we are today, with a treasure trunk full of memories and close to 100% of our students placed at top IT companies - making their dreams work.

"Therefore encourage one another and build each other." 1 Thess 5:11.

Where is God?

Biju Dominic
St. Joseph's Church
Mahakali Caves Road, Andheri East

It was 12.30 at night. My wife got a phone call 'Biju uncle has tested positive. He should be admitted to the hospital'. My wife was worried.

I thought, 'Who would have the courage to take me to the hospital, that too this late in the night?'

In five minutes, I got a call, 'Chettai, I am on my way. I will take you to the hospital.'

Few weeks later, I got a call from my youngest brother informing me that my younger brother had succumbed to COVID at Kottayam Medical College. 'I am going to the hospital to collect his body. Do you know any priest who can do our brother's last rites at the cemetery?', he asked.

Minutes later I got a call, 'Chettai, I will be there at the cemetery'.

A few hours later, through the phone camera of my family friend, I could see him at the cemetery saying the last prayers for my younger brother.

A long time ago, Rejisamma, my first catechism teacher, had taught me that our God came down to earth and became a human being. All these years, this belief was yet another sentence in the 'Vishwaasa Pramaanam' that I often recited without much thought. But now, during this time of the COVID-19 induced pandemic, thanks to a few incidents, I have truly witnessed the belief that God indeed takes the form of human beings and comes to us.

Lean-In Survival

Jerin Jacob
St. Kuriakose Elias Chavara Church, Kandivli East

One of the most affected communities amid the pandemic have been our students. Not only has the shift from offline to online teaching been mentally and emotionally hard on them, it has also snatched away their sense of community, friendship and teenage vigour, each of which has a hard hitting significance in the life of a teenager.

I teach a batch of 16-18 year olds at an International School in Mumbai along with my other professional commitments. While they are a set of extremely smart, inquisitive and affable students, I have witnessed the pandemic extend its grip over their sensitivities, their emotional quotient, their insecurities and their personalities, only to play it around time and again and vehemently so. My two teaching subjects being Literature and Language, I have actively sensed the psychological block, the emotional dissonance that my progressively intellectual, high achieving wards experienced in the course of the pandemic. My online classrooms often became spaces where they would vent and rant about exceedingly philosophical and existential dilemmas typical to excessively well-read teens, albeit this time amid the lockdown setting - without the physical company of their peers, away from the comfort of their physical classrooms. They were lonely, isolated, and persistently coerced to perform and produce well within academia - considering how close they were to their Board examinations.

It was here that I decided to use stories to lure them further into the world of Literature, hoping that this time, they would find solace, a sense of escapism and to be precise, a balm of hope and solidarity amid their troubled academic year.

This batch of mine is uber fascinated with Manga - a Japanese form of graphic literature, a form that I had only passingly explored during my teenage years. Do you want to take a guess at what happened next? We bargained upon a one of a kind deal. While I would strive to curate and customise specific and specialised reading recommendation lists across nuanced genres for my wards, they took it upon themselves to collectively put together a Manga reading list for me, their English teacher! I would keep a track of how and when each of them were catching up with my reading suggestions for them, and they would in turn take turns to keep a track of my exploration and reading of Manga comic books. With diligent student monitors thus having my back, I dived right into the form and genre of graphic novels - there was no looking back.

Little did I know that this intense tryst with graphic novels, bestowed upon me by my very own students would in turn work to be my consolation, my solace, a unique cure for all the afflictions and anxieties brought about by the pandemic in my own life. Little did I know that while I intended stories to save them, stories ended up saving me too; that while they leaned on me, I leaned on them too for surviving a pandemic! It is rightly said that our stories bring and bind us together. We are all stories in the end, aren't we?

MY MOTHER, MY REFUGE

Mrs. Jennifer Betz
St. Alphonsus Church,
Banjara Hills, Hyderabad

In the best of times, getting ready for labour and delivery is both thrilling and nerve-wracking. But giving birth during the global COVID-19 pandemic? One may reasonably be feeling stressed out and nervous rather than joyful. It was the last trimester of my pregnancy in August 2020. I was all the more excited to welcome our little one. Approximately 15 days before my due date, I was subjected to COVID-19 test, and I found out that I was COVID-19 positive!

Anxiety and fear gripped me. What if I get completely isolated? Will I be quarantined at home or the hospital? I sought prayers from many intercessory prayer centres. I prayed that they should quarantine me at home only or else it would be too difficult to handle this phase all alone. And through the mighty intercession of Mamma Mary, my prayers were answered.

My pregnancy has not been an easy journey so far. My blood pressure used to shoot up in the initial months which resulted in certain complications. It was prayer alone that sustained me. As days went ahead, the hospital where I consulted my doctor regularly refused admission. I frantically searched for COVID-19 special hospitals, but to no avail.

Somehow, I could relate this to what the Blessed Mother might have felt when she was rejected repeatedly by the inn-keepers when it was time for her to give birth to baby Jesus. My doctor told me that labour pains may start anytime but I was still at home waiting for a positive response from a COVID-19 special hospital.

After around 10 days, on 13th August, I was tested COVID-19 negative which means I had to now find a different hospital. The very next day, the labour pain started. The most shocking fact was that we had not found any hospital by then. Finally, on 15th August, we could get an appointment booked with a new doctor who was like an angel sent by God. Without having known me or my case history, she had the courage to accept a PIH (Pregnancy-Induced Hypertension) patient like me.

No doctor would grant admission to a patient like me in this condition but Mother Mary prepared a beautiful inn (hospital) for me through that doctor and through C-section, that very day, I delivered a healthy baby boy - our son Benedict. Throughout my pregnancy, I firmly believed that Mother Mary was interceding for me and my baby and we were more than happy to welcome our little bundle of joy on the feast of the Assumption of Mother Mary.

As I conclude, I wish to state that going to Jesus through His beloved mother is the best route and this mother will never ever abandon those who seek refuge in her powerful intercession.

Three COVID-19 Home-Based Care Experiences

Dr. Jasmin Johnson
Christ the King Church, Bhandup

When Grace and Sunny tested positive for COVID-19, Grace was not too worried about herself but was extremely anxious about her retired husband. She was a happy go lucky person while he was a stickler for rules. As I shared instructions with them for their diet plan, activity schedule and monitoring methods, we had daily contests on general health and vitals. The fun-loving Grace played along and Sunny played by his own rules as they shared their health records via voice messages with me. I declared a winner each day among them. It was fun to see this couple using their competitive spirit to sustain a positive attitude and beat the illness. Finally, at the end of ten days, they achieved a tie and continued to build on their playful companionship.

Simon and Sara were married just before the pandemic. The lockdown seemed to be working well for this young couple until one day, Simon tested positive for COVID-19. Their parents who were in Kerala were worried for them. Back home, Sara donned the Florence Nightingale hat and played the perfect caretaker to Simon. She tracked vitals, gave medicines, planned food intake, recorded symptoms along with timings and quantification of cough etc. so well that I was amazed at how this engineer was a healthcare worker par excellence. Simon and his parents were thus assured that he was safe in Sara's able hands.

Shweta, a mother of two very young children had been juggling between her home and workplace duties all her life after marriage. When she tested positive for COVID-19, it was as if the sky had fallen. Her husband, Manoj had never made a cup of tea all his life and now she was to be isolated. The first three days were tough for Shweta as she was constantly worried if the house would catch fire or her kids would starve to death. With time, she began to let go, after which her isolation actually did wonders for her. Never had Shweta taken a step back and thought about her priorities in life. As she listened to her favourite songs, she took a deep breath and felt grateful for all that she had. She thought about her parents, her family, her in-laws and realised that there was so much that she missed relishing as she was held up in the rat-race of life. Shweta ended her isolation and joined her family as a renewed person. Manoj now knew a lot more than making a cup of tea.

മരുന്ന്...

Josemon Vazhayil
Designer, Kalyan Lantern

രണ്ട് വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷമാണ് അമ്മയുടെ അടുത്ത് നാലു മക്കളും ഒന്നിച്ച് കൂടാൻ അവസരം ഉണ്ടായത്. അതും അമ്മക്ക് മരുന്നാവാൻ എന്ന് വേണം പറയാൻ. കഴിഞ്ഞ മാസം, ഏപ്രിൽ 17-ാം തിയതി ആയിരുന്നു അമ്മക്ക് പനിയും തളർച്ചയും ആയിട്ട് ഹോസ്പിറ്റലിൽ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്യേണ്ടി വന്നു എന്നും, ന്യുമോണിയ ആണെന്നാണ് റിപ്പോർട്ടുകൾ കാണിക്കുന്നത് എന്നും, അറിയിച്ചുകൊണ്ട് മദ്ധ്യപ്രദേശിൽ നിന്നും ചേട്ടൻ വിളിക്കുന്നത്. ഹൈപ്പർടെൻഷൻ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടത്രെ! കോവിഡ് ഇൻഡ്യയിൽ വരുന്നതിന് മുൻപ് അമ്മ മദ്ധ്യപ്രദേശിൽ മൂത്ത മകനായ, എന്റെ ചേട്ടന്റെ അടുത്തേക്ക് പോയതായിരുന്നു. 78 വയസായ അമ്മക്ക് തിരിച്ച് നാട്ടിൽ എത്താൻ പറ്റാതായി. അതിന്റെ സങ്കടത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ആണ് അമ്മക്ക് ഇങ്ങനെ.

അതിനിടെ അമ്മ ഫോണിൽ സംസാരിച്ചു, '....ഇനിയിപ്പൊ നിന്നെ ഒക്കെ ഒന്ന് കാണാൻ പറ്റുവോ എന്നറിയില്ലെടാ...!' ആ വാക്കുകൾ വേദനിപ്പിക്കുന്നതിലും കൂടുതലായി പേടിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു.

എന്ത് ചെയ്യണം എന്ന് അറിയില്ലായിരുന്നു. യാത്ര ദുഃഷ്കരമാണെങ്കിലും, എങ്ങനെയെങ്കിലും പെട്ടന്ന് തന്നെ ഞാൻ പോകണം എന്ന് നല്ലപാതി – റിറ്റി ഇൻസിസ്റ്റ് ചെയ്തു. എങ്ങനെയെന്നുള്ളതായിരുന്നു എൻറെ പ്രശ്നം. ഫ്ളൈറ്റിൽ പോയി മുംബയിൽ ഇറങ്ങണമെങ്കിൽ 48 മണിക്കൂർ മുന്നുള്ള RTPCR നെഗറ്റീവ് റിപോർട്ട് വേണം. 17 ശനിയാഴിച്ച, ഇനിയുള്ള ടെസ്റ്റ് തിങ്കളാഴ്ച്ചയെ ഉള്ളുവത്രെ. അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് കിട്ടാൻ ചൊവ്വാഴ്ച്ച ഉച്ചയെങ്കിലും ആവുമെന്ന് പറയുന്നു. പിന്നെ പോകാൻ പറ്റുക ബുധനാഴിച്ച മാത്രമാണ്. കടന്നു പോകുന്ന ഓരോ നിമഷങ്ങൾക്കും ഭയങ്കര വില കൊടുക്കേണ്ടി വരുമെന്ന തോന്നൽ.

മുംബയിലുള്ള ചേച്ചിയും, മേഘാലയയിൽ ഉള്ള സിസ്റ്റർ-ചേച്ചിയും മദ്ധ്യപ്രദേശിന് തിരിച്ചിരുന്നു ഇതിനോടകം. എന്റെ കാര്യം ആകെ കൺഫ്യൂഷൻ ആയി. വൈകുംതോറും ടെൻഷൻ കൂടി വന്നു. അമ്മയുടെ കോവിഡ് ടെസ്റ്റ് റിപ്പോർട്ട് വന്നിട്ടില്ലാന്ന് അറിഞ്ഞു. എന്നാലും ന്യുമോണിയ പോലുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ പേടിപ്പിക്കുന്നത് തന്നെ ആയിരുന്നു.

അങ്ങനെ അവസാനം പിറ്റേന്ന് 18-ാം തിയതിയിലെ മംഗളാ എക്സ്ബ്രപ്രസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ച് ടിക്കറ്റെടുത്തു. ഭാര്യയേയും കുട്ടികളെയും ഒക്കെ വിട്ട് മദ്ധ്യപ്രദേശ് വരെ ഇങ്ങനെ ഒരു അവസ്ഥയിൽ പോകുക എന്നതും മാനസികമായി ബുദ്ധിമുട്ടിലാക്കുന്നതായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള നേരങ്ങളിൽ മനസിൽ വന്നു കൂടുന്ന നെഗറ്റീവ് ചിന്തകൾക്ക് കണക്കില്ല. ഇനിയൊരു തിരിച്ച് വരുവുണ്ടാകുമോ? ഭാര്യയേയും കുട്ടികളേയും വീണ്ടും കാണാൻ ആവുമോ? എന്നൊക്കെയുള്ള ചിന്തകൾ യാത്രയിൽ കൂടുതൽ ജാഗ്രത ചെലുത്താൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ പിറ്റേന്ന് ട്രയിൻ കയറി. 36 മണിക്കൂർ യാത്രയിൽ മാക്സിമം സമയവും മുകളിലെ ബർത്തിൽ ഇരുന്നും കിടന്നും ആയിരുന്നു യാത്ര. കാരണം പേടി തന്നെ. ജാഗ്രത എന്നൊക്കെ വെറുതേ പറയാം.

തിങ്കളാഴ്ച്ച വൈകുന്നേരം അമ്മയുടെ കോവിഡ് ടെസ്റ്റ് നെഗറ്റീവ് ആണെന്ന് റിപ്പോർട്ട് കിട്ടി. അത് തന്ന ആശ്വാസം ചെറുതല്ലായിരുന്നു. ചൊവ്വാഴ്ച്ച ആണ് അമ്മയെ കാണാൻ പോയത്. ഹോസ്പിറ്റലിൽ നല്ല തിരക്ക്. ഞങ്ങൾ പരമാവധി സെയിഫായിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

ഞങ്ങൾ മക്കൾ അമ്മക്കരുകിലേക്ക് വരുന്നു എന്ന് കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ അമ്മക്ക് നല്ല മാറ്റം വന്ന് തുടങ്ങിയിരുന്നു. പനി പതിയെ മാറിയിരിക്കുന്നു. പിന്നെ അമ്മയിലെ മാറ്റം പെട്ടന്നായിരുന്നു. പിറ്റേന്ന് ആയപ്പോഴേക്കും അമ്മക്ക് പിടിച്ച് എഴുന്നേറ്റിരിക്കാൻ ആയി. പിന്നെ രണ്ട് നാൾ ശേഷം അമ്മ ഹോസ്പിറ്റലിൽ നിന്നും വീട്ടിലേക്ക് പോന്നു. ആരോഗ്യമേഖലയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന രണ്ട് ചേച്ചിമാരുള്ളത് കൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പവുമായിരുന്നു. എല്ലാം ദൈവാനുഗ്രഹം...!!

തുടർന്നുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ അമ്മക്ക് പിടിച്ച് നടക്കാറായി. ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരായി മടക്കയാത്രയും ആയി. അമ്മ സന്തോഷവതി ആയിട്ടാണ് ഞങ്ങളെ തിരിച്ചുവിട്ടത്. പേടിപ്പിക്കുന്ന ചിന്തകൾക്ക് വിരാമമിട്ടുകൊണ്ട് വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി.

ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാതെ നടന്നതാണിതെല്ലാം. ഇങ്ങനെ ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ അമ്മക്കരികിൽ ഇങ്ങനെ ചെന്നെത്താൻ പറ്റുമെന്ന് ഞങ്ങൾ ആരും ഒരിക്കലും കരുതിയില്ല. ആ പോക്ക് അമ്മക്ക് മരുന്നായി എന്ന അറിവ് തന്നെയായിരുന്നു ഏറ്റവും വലിയ അത്ഭുതം. ഞങ്ങളുടെ കുട്ടിക്കാലത്തിൻറെ ഓർമ്മകളിൽ ഒരുപാട് പൊട്ടിച്ചിരികൾ സമ്മാനിച്ച യാത്ര. ആ പൊട്ടിച്ചിരികൾ അമ്മക്ക് മരുന്നായി മാറിയെന്ന് തന്നെ കരുതാം... ഞങ്ങൾക്കും...!! അപ്പോഴൊക്കെ അപ്പച്ചനെ വല്ലാണ്ട് മിസ്സ് ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ നാലും ഉണ്ടായിട്ടും, അമ്മയുടെ പരിഭവം അപ്പോഴും കഴിഞ്ഞില്ലാ, മരുമക്കളും കൊച്ചുമക്കളും കൂടി വന്നിരുന്നെങ്കിൽ എന്നായി...!! അതാണമ്മ...!!

പിൻകഥ: ഏപ്രിൽ 27-ാം തിയതി, ചേട്ടന്റെ തന്നെ സ്കൂൾ കോംബൗണ്ടിൽ താമസിക്കുന്ന ഒരു സാറിന് പനിയും ശ്വാസം മുട്ടലും മൂലം ഹോസ്പിറ്റലിൽ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്തു. ന്യുമോണിയ പിടിച്ചിരുന്നു. 50% ശ്വാസകോശം ഡാമേജ് ആയിരുന്നുത്രെ. 29-ാം തിയതി 43 കാരനായ അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻറെ കോവിഡ് ടെസ്റ്റിൽ അയാൾ കോവിഡ് നെഗറ്റീവ് ആയിരുന്നു എന്നതാണ് മറ്റൊരു പേടിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുത...!!!

കുറച്ച് അധികം ജാഗ്രതയിൽ ആയിരിക്കാം. ഈ സമയവും കടന്ന് പോകും... പ്രകാശം പരക്കും... പ്രതീക്ഷയിൽ ആയിരിക്കാം...!!!

From Fear to Faith

Sr. Praxedes M.C.
Prem Daan, Missionaries of Charity Convent, Airoli

It was a rainy morning during the last week of August 2020 when I was in the chapel for prayer. Suddenly, I heard some bouts of coughing and sneezing from the adjacent ward. Usually, during the rainy months, most of the inmates catch a cold. So this was not something to worry about as I presumed that it was because of the season. The very next day, I contracted fever and after a week's time, another sister also did. Shortly thereafter, the girls who worked in the kitchen also got infected. We did not know if it was COVID-19 yet.

Through a doctor, we got to know that without the influence of a politician, it would be difficult to get all the patients tested for COVID-19. Fear and anxiety started gripping me as most of the inmates are mentally challenged and it would be a herculean task to take them to a local hospital and get them tested.

I relied on His providence. Through the intervention of some influential parishioners, a team consisting of doctors and nurses accompanied by a local politician visited us the next day. We learned to our shock that 75 inmates and 3 sisters tested positive. Due to this we had to separate the COVID-19 positive and negative inmates in different wards.

From the very next day, doctors and nurses started coming for duty at the convent. As days passed, the number of positive cases went on rising. Around 17 critically ill patients were admitted to DY Patil Hospital. Two weeks passed like this and finally, on 14th September 2020, all of them were tested again and declared COVID-19 NEGATIVE! Most of our inmates are above 70 years of age. Honestly speaking, I feared that half of them would not be able to make it but nothing happened to anyone.

The ways through which God provided for us during this testing time is unimaginable. The municipal corporation provided us with nutritious breakfast, lunch and dinner on a daily basis. They also sent sweepers to clean the premises daily. As this news was published in the local newspaper, many people were generous enough to support us with everything that we needed due to which all the inmates could recover at a faster pace. Above all, many people across the world prayed for us fervently thus aiding in our miraculous healing.

When I look back, I do not wish to call it a time of suffering, rather I would call it as in Psalms 23:4 - *Even though I walk through the darkest valley, I fear no evil; for you are with me; your rod and your staff, they comfort me.*

THIS TOO SHALL PASS

Fr. George Vattamattathil
Finance Officer, Diocese of Kalyan

COVID-19 has been the highlight of 2020-21 and has managed to give the world a novel experience. It was the same even with me. My symptoms were just normal fever. After consulting the doctors online, I followed the medication prescribed by them. Following a drop in oxygen levels, I was advised to do the tests and in no time, I was admitted. Later when the results came, I was told that 50% of my lungs were affected. My oxygen saturation levels kept dropping and soon I was given oxygen. What began as a seasonal fever changed into a serious condition within just a single day.

The pandemic has brought a lot of fear and negativity, be it to the patients or even the normal people locked inside their homes. On my way to the hospital, as I passed the Oshiwara cemetery, I remember thinking, “Is it my time? Will I reach my home back? ” At the hospital, every time I was breathless, these thoughts kept coming to me.

What came along with this disease unprescribed was the isolation or loneliness after reaching back home. The friendly nature of the hospital didn't make me feel alone. But the loneliness started sinking in when I got back home. Even though sick, I had to be socially distant from others and do everything on my own - be it warming up the water, making something to eat or taking medicines. That night, I felt real loneliness; that a secular priest is meant to be alone. The presence of God that I felt turned into reality through the support of my cousin priest who rushed here to help me the next day.

Spirituality becomes meaningful in times of trouble. Being a COVID-19 patient myself, I was supported by the prayers of many people across the diocese and the world, praying with this intention. I realised I was not alone but part of a bigger group that was praying for all and through the power of prayer, I would be healed.

After my recovery, I was constantly connected with COVID-19 patients. As experience is the best teacher, I was well aware of the consequences of this sickness which motivated me to reach out to patients at the earliest and support them in the best possible way. Currently, I visit COVID-19 ICUs regularly to pray for the patients and offer Holy Communion. Once on such a visit, an elderly man said, “Father, seeing you by my hospital bed gives me a lot of positive energy and strength“. That's what human presence can do in such times of trouble, be it via physical presence or emotional presence.

This pandemic made me realize that uncertainty always exists and the solution to that is God, who is certain and never changing. We just need to hold on to him and this too shall pass.

Mar Thomas Elavanal
Bishop of Kalyan

TO LIVE IN JESUS TO LEAD TO JESUS
EPARCHY OF KALYAN

Powai | 28.05.2021

My dear Rev. Fathers and Sisters and faithful of our Eparchy,

Due to the second wave of Covid 19, India is steadily getting engulfed in the deathly grip of the pandemic. To fight this unprecedented situation, being prudently vigilant we are to be careful to take care of ourselves and be concerned about our 'neighbours'. In response to the decisions taken by the Governments to resist the Covid 19 Pandemic, we have stopped public worship in our Churches. As a result, we are not able to lead our regular Sacramental and Pastoral life. However, in the given situation we have to live with Covid 19. Christian Charity compels us to care also for others, with our Social and Charitable activities.

After having discussed about our actual pastoral situations in the pastoral council and the presbyteral council meetings, we have compiled all the different activities that are being done in our different parishes. This text is to be considered as a Pastoral Guide during Covid 19 pandemic about various activities being undertaken and proposed to be done in our parishes, taking into consideration the different situations. I request all the priests, the religious, and the lay leaders to see to this text and try to do maximum pastoral care activities for the Glory of God and the good of our people. May the good Lord guide us and bless all our activities.

CELEBRATION OF SACRAMENTS

1. Since we are unable to celebrate the Holy Qurbana owing to the present situation, the faithful are exempted from the obligation of physically participating in the Holy Qurbana in the Church on Sundays. However, all the faithful are recommended to attend the online services especially on Sundays bearing in mind that online participation is not a substitute for physical participation in the Holy Qurbana.
2. Even when the physical presence of faithful in the church is not possible, the Parish priests as per the government regulations shall continue to celebrate Holy Qurbana at a fixed time in the parish Churches or other permitted places, bringing all the prayers, sufferings, and intentions of the faithful.
3. The Kalyan Media Cell will be regularly transmitting the online Holy Qurbana and Adoration for the spiritual good of the faithful.
4. It is recommended that Holy Qurbana and Adoration be transmitted online also from the parishes, if possible through Google Meet or zoom which can help more personal attention and participation.
5. For the children and youth, Holy Qurbana in English or Hindi shall be organized by Kalyan Media Cell and by the Parish priests.
6. A special time shall be allotted in the Churches for the individual faithful to receive the Sacrament of Confession and Holy Communion however avoiding the crowding of people in the churches.
7. Holy Communion shall be distributed outside the Holy Qurbana with a short prayer service, to those who come to the Church.
8. The parish priests are recommended to distribute Holy Communion to those who want, by visiting the families.
9. The sacrament of Confession shall be administered with proper precautions.
10. It is recommended a special time to be allotted for Confession and distribution of Holy Communion for the youth and children.
11. Holy Qurbana intentions shall be accepted even if the faithful are not able to pay the amount immediately in person.
12. Gathering of faithful is permitted only as per the directives of the Local Disaster Management Authority. The directives given by the Local Police as well as the statutory Standard Operating Procedures (SOP) are to be strictly observed for all functions.
13. The Sacraments of Initiation and the sacrament of Marriage may be celebrated in the Church together

with the offering of the Holy Qurbana. Restrictions regarding the maximum number of persons allowed, including the ministers, sacristan, altar servers, etc., as per the government directions are to be strictly observed.

14. While administering the sacrament of the Anointing of the Sick, in the case of Covid Positive or of doubt, the anointing only on the forehead is sufficient and is to be done with a cotton swab, which must be burned after administering the sacrament.
15. Exemptions: Permission is to be sought from the Bishop to conduct marriage on Friday if they require exemption from abstinence; similarly, permission for exemption from betrothal is to be sought from the Bishop.
16. Funerals: It is to be conducted with the permitted number of persons as per the Government guidelines.

SPIRITUAL ACTIVITIES

1. Online healing prayer services will be conducted from the Diocesan center and will be aired by KMC and from the parishes under the initiative of the parish priests.
2. The parish priests may take lead for conducting Online Rosaries and Divine Mercy chaplet frequently for the entire parish or for the family units at a fixed time of the day.
3. The Parish Priests shall conduct prayer services for the sick persons and families either online or by visiting them.
4. Those infected and affected persons shall be encouraged to offer their sufferings for the salvation of the souls (Rom 5:3).
5. The Catechism children, as per the instruction from the catechism department will conduct Divine Mercy prayer and other special prayers for this intention.
6. Youth shall continue the Divine Mercy prayer every day at 3.00 pm which is being conducted since one year.
7. The prayers, being conducted at the instruction of the Holy Father Pope Francis, during the Month of May 2021 to Mother Mary shall be continued to end Covid 19, especially the recitation of Rosary from 9.30 pm to 10.00 pm by Kalyan Diocese as one Family.
8. A Special Prayer Day in the month of May is allotted for the Priests, the Religious, and for the Parishes of our diocese.
9. To end the pandemic, we can continue to observe the Fasting and Prayer Days as the Church in India did it on 7th May 2021.
10. To console, share and pray, a special session shall be occasionally conducted for the Covid infected and affected faithful.
11. The priests are encouraged to send Spiritual and consoling messages to their faithful during their sickness and suffering.
12. At a conducive time, the parish priests are requested to conduct the house blessing/ family visits to console the families and pray for them.
13. The parish priests may take initiative to conduct spiritual activities for the good of the faithful observing the Government regulations.

PASTORAL ACTIVITIES

1. Due to lockdown, even if we are not able to conduct the Pothuyogam or parish council physically, in order to manage the day-to-day affairs of the parish and other exigencies, online parish council meetings shall be conducted regularly.
2. Similarly, Eparchial Pastoral Council, Forane Pastoral Councils, Meetings with the Missions, Eparchial and parish executive committee meetings of the associations and departments shall be conducted online during this period.
3. To be a united folk, monthly Family Unit meetings shall be conducted online in the parishes.
4. A personal and spiritual accompaniment shall be done by the priests to the COVID infected and affected persons and families of the parishes. The religious of the parishes shall join this accompaniment wholeheartedly during this period.
5. In the month of May 2021, a Special issue of Lantern has been published as a Hand Book with various information regarding COVID-19.
6. The Lantern's special issue of June 2021 which includes the faith experience sharing of COVID survivors will be instrumental to overcome the

traumatic experience of Covid.

7. Besides the regular Catechism classes for the students which are being conducted online, the parishes may introduce interesting spiritual activities for the children.
8. When a death takes place in a family, we shall stand united with our prayers, telephone calls, and if possible by our physical presence. We shall also be generous in sharing and supporting them financially if they are in need.
9. During this period, the nurses have been tirelessly and fearlessly serving the sick and suffering. We shall pray for all the nurses, health workers and social workers who are working in the frontline. They shall be encouraged and their services shall be valued and honored appropriately.

SOCIAL AND CHARITABLE ACTIVITIES

1. It is observed that some of the faithful who were infected kept it either secret or didn't take it seriously which has resulted in the heavy loss including life. Those in the pastoral leadership may instruct their faithful to get proper and timely medical assistance and if needed get hospitalized before it gets worse.
2. From the very beginning of this pandemic, being in the forefront, we have been helping both the members of the Eparchy and others financially for the following needs: -

i. Masks & sanitizers.

ii. Medicines and Medical bills.

iii. Educational Help.

iv. Rent payment.

v. Buying mobile phones and tablets for online study.

vi. Distributing food kits with grocery items.

vii. Prepared food for those in an emergency.

viii. Arranging conveyance for the sick and their family members.

3. Keeping the spirit of Christian Charity, let us continue our efforts by sharing our time, energy, abilities, leadership qualities, and financial resources for the needy.
4. We have made available the space in ARC for (1) those who tested negative of COVID but their safety is in danger as the other family members are Positive (2) those who were positive but now negative but seek for a period of rehabilitation and rest (3) those who seek for a safe place as own family members are frontline workers like doctors, nurses and so on.
5. After due discussions in the parish councils, the space of the parishes can be made available as a safe place for the stay of those tested negative of COVID.
6. We have already formed Eparchial Level Covid Task Force. It is highly recommended that every parish forms a COVID Task Force (or with any other name).
7. The Karunya Trust shall give necessary guidance and information for the effective functioning of the Task Force. The Health Desk of the Task Force has been assisting the needy with Hospital bed availability, ambulance services, oxygen, blood and plasma donors, cemetery availability and funeral services, etc.
8. Ayuss – Mediclaim for the poor parishioners, either families or individuals, under the leadership of Pithruvedi has been initiated. Similar help can be also given to the poor and sick of our locality.
9. Cordial Counselling Forum has been formed to help those in need of counseling under the leadership of the Capuchin fathers in Badlapur and similarly, the tele-counseling facility is arranged by the Karunya Trust.
10. To help those who have lost job, we have to try and make possible arrangements to find job.
11. If possible, our parish halls shall be made available to function as Vaccination centers.
12. Tele-Doctor Consultation facility can be made available with experienced doctors.

In the love of Christ Jesus,

Mar Thomas Elavanal
Bishop of Kalyan

N.B.: This Circular shall be made known to the faithful.

KERYGMA BIBLE QUIZ COMPETITION 2021

(Eparchy of Kalyan)

Please find below the rules & regulations for KERYGMA 2021 - A Diocesan Level Bible Quiz Competition.

Rules & Regulations

1. Portion & Pattern for study: Book of Daniel, Book of Revelation & 1st 2nd & 3rd Letters of St. John (75%), Videos uploaded on the YouTube Channel Vox Dei-Divine Voice (25%).
2. Date: 31st October 2021 at 5.00 pm (1st Level – Duration: 30 minutes)

   7th November 2021 at 5.00 pm (2nd Level - Duration: 20 minutes)
3. Registration Fee : Rs. 50/-
4. Registration closes on : 31st August 2021
5. Language : English, Malayalam and Marathi
6. Kerygma 2021 will be conducted as an individual quiz with two levels which is an online open Bible quiz. The official website for the quiz competition is www.bibleapostolate.com
7. The official YouTube channel of Bible Apostolate is Vox Dei- Divine Voice https://www.youtube.com/channel/UCn_ciplxiMbZu_74vy3V8rEA. A capsuled video version of the Bible interpretation of the Kerygma Bible quiz portion will be posted regularly on our YouTube channel.
8. Kindly use the NRSV (English), the POC (Malayalam) and the Jeevan Darshan Kendra Vasai (Marathi) Bible for the competition respectively.
9. Registration fee is to be paid by NEFT in favour of the following bank details;

   Name: Adams Kalyan Foundation Bible Apostolate
   A/c No.: 0366073000001352
   IFSC Code: SIBL0000366
   Bank: South Indian Bank
   Branch: Powai
10. The name of the person, who has transferred the registration fee from his/her own account, has to be provided along with the NEFT details.
11. The link for the Registration will be provided on the website from 23rd August, 2021. The registration shall be done collectively by the contact person from each parish.
12. You may kindly do the registration between 24th August 2021 to 31st August 2021. You will receive an E-mail confirmation to your registered Email ID after the completion of the registration.
13. Only those participants who have paid the registration fee on or before 31st August 2021 are eligible to appear for the online quiz.
14. Registration closes on 31st August 2021. If there is any delay in the registration from any parish after the due date, the department won't be responsible.
15. Incomplete registration form will not be accepted.
16. Kindly appoint a contact person from your parish for the correspondence.
17. Study materials will be available on 14th September 2021 on our official website.
18. The online quiz will consist of 50 multiple choice questions (1 mark each). The selected answers shall be submitted to know the marks which a participant has attempted, if the quiz is not completed on time. If you choose English language, there will be Malayalam questions and if you choose Malayalam language, there will be English questions also along with it.
19. A participant cannot change the answers once submitted.
20. A video, guiding the participants on how to appear for the online quiz competition, will be uploaded on the official website.
21. Participants will have to score 48 marks and above to qualify for the 2nd Level of the quiz competition.
22. Participants scoring 60% and above in the first level of the quiz competition will be awarded with a certificate.
23. Cash prizes, trophies and certificates will be awarded to the top five winners in the 2nd level of the quiz competition. Consolation prizes will be awarded to the next ten scorers.
24. The Department will not be responsible for any technical glitch caused due to the internet facility of the participants at the time of the quiz competition.
25. For any clarification, kindly send an email to kerygmabiblequiz@gmail.com on or before 30th September 2021.

Looking forward for your kind support and co-operation.
Yours in Christ

Fr. Jomon Thekkumthala
(Director - Bible Apostolate)

വി. യൗസേപ്പിന്റെ ജനനവും ബാല്യകാലവും

സ്നേഹത്തിന്റെ മൂർത്തിമത്ത് ഭാവമായ, സ്നേഹം തന്നെയായ സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവ് തന്റെ ഏകപുത്രന് ജന്മം നല്കുവാൻ വി. യൗസേപ്പിതാവിനേയും പ. അമ്മയേയുമാണ് തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഏല്പിച്ചത്. ദൈവപുത്രനെ പരിപാലിച്ചു വളർത്തുന്നതിനു മാത്രമല്ല, മറിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിന്റേയും ഭൂമിയുടേയും രാജ്ഞിയായ പ. അമ്മയെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പരിപാലിക്കുന്നതിനും യൗസേപ്പിതാവിനെ നിയോഗിച്ചു. ഈ വലിയ ദൗത്യം തികഞ്ഞ വിശുദ്ധിയോടും ഉത്തരവാദിത്വത്തോടും കൂടെ അദ്ദേഹം നിറവേറ്റി.

ഈശോയുടെ വളർത്തുപിതാവായി ദൈവം നിയോഗിച്ച ഈ വലിയ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളൂ. യാക്കോബിനും, റേയ്ച്ചലിനും വാർദ്ധക്യത്തിൽ ജനിച്ച ജോസഫിനെ ദൈവം മുൻകൂട്ടി തിരഞ്ഞെടുത്തു തന്റെ മുദ്ര പതിപ്പിച്ചിരുന്നു. മക്കളില്ലാതിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ, ദാനധർമ്മങ്ങളിലൂടെ ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹത്താൽ സന്താനലബ്ധിക്കായി പരിശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലുമുള്ള നീ കാലത്തെ ക്ഷമാപൂർവ്വമായ കാത്തിരിപ്പിനും തയ്യാറെടുപ്പിനും ശേഷം അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയുടേയും ഉപവാസത്തിന്റേയും ഫലമായി ദൈവം ആ വൃദ്ധദമ്പതികൾക്ക് ഒരു കുഞ്ഞിനെ നല്കി അനുഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായി ആത്മീയഇടപെടലിലൂടെ അവർക്കു ലഭിച്ച വലിയ ദൈവദാനമായിരുന്നു ജോസഫ്.

ജന്മനാതന്നെ വരദാനങ്ങളാൽ അവൻ നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്നത് വളരെ സ്പഷ്ടമായിരുന്നു. അസാധാരണമായ വിശുദ്ധിയും, അനുസരണശീലവും ക്ഷമയും ബാലനായ ജോസഫ് സ്വായത്തമാക്കിയിരുന്നു എന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ നമക്കിതു മനസ്സിലാക്കാം. അവൻ പലപ്പോഴും ഭയഭക്തിബഹുമാനപൂർവ്വം സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് നോക്കി ഇരുന്നിരുന്നെങ്കിലും അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ അവനെ അതിൽ നിന്നു പിന്തിരിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. കുഞ്ഞു ജോസഫ് ആദ്യമായി ഉച്ചരിച്ച വാക്ക് 'എന്റെ ദൈവമേ' എന്നായിരുന്നു. ഇതു കണ്ട അവന്റെ മാതാപിതാക്കളിൽ വലിയ ഭയവും ഭക്തിയും ബഹുമാനവും ഉടലെടുത്തു. അവനെ ഏറ്റവും അധികം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന അവന്റെ അമ്മ, ഒരു വിധത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ബാലനായ ജോസഫിനുണ്ടാകുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പാക്കി. അവന്റെ ബാല്യകാല ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിൽ അവൾ അതീവ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. മറ്റു കുട്ടികളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്ഥമായി, അവൻ അമിതമായ ലാളനയോ ശാരീരികമായ വാത്സല്യ പ്രകടനങ്ങളോ ഒന്നും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

ദൈവം ജോസഫിന് അവന്റെ ബാല്യകാലത്തിൽ തന്നെ വിവേചനശക്തി നല്കി അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അവന്റെ കാവൽമാലാഖ അവന് നിരന്തരം മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കി. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ആത്മീയ വളർച്ചയ്ക്കുമായി അവൻ തന്റെ സമയം ചിലവഴിച്ചു. അവന്റെ അനുസരണശീലവും, മാതാപിതാക്കളോടുള്ള വിധേയത്വവും വിവേചിച്ചറിയാനുള്ള കഴിവും ക്ഷമാശീലവും അവന്റെ സമപ്രായക്കാരുമായി തുലനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതിലും ഉപരിയായിരുന്നു. ദൈവം തങ്ങളുടെ മകനെ ഒരു വലിയ ദൗത്യത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു എന്ന സ്വർഗ്ഗീയ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ അതിൽ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു.

പിശാചിന്റെ ആക്രമണങ്ങൾക്ക് അവൻ പലപ്പോഴും വിധേയനായെങ്കിലും, അവന്റെ കാവൽമാലാഖ സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെയും മറ്റും നല്കിയ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും മുന്നറിയിപ്പുകളും വഴി സംരക്ഷിച്ചതിനാൽ, പിശാചിന് പരാജിതനായി മടങ്ങേണ്ടി വന്നു. വളരെ ചെറുപ്രായത്തിൽ തന്നെ ജോസഫ് ഉപവാസവും പ്രാർത്ഥനയും വഴി സ്വർഗ്ഗീയ സംരക്ഷണവും അനുഗ്രഹവും തേടിയിരുന്നു.

ദൈവത്തെ വേദനിപ്പിക്കുമെന്ന് ജോസഫ് മനസ്സിലാക്കിയ എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ കുടുംബത്തിൽ നടന്നാൽ അത് അവനെ ദുഃഖിപ്പിക്കുകയും, തന്റെ അമ്മയോട് അങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തന്റെ പിതാവിന്റെ സഹായത്താൽ മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ജോസഫിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെക്കുറിച്ച് അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ മനസ്സിലാക്കി. ദാവീദിന്റെ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ അവനു വളരെയധികം ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അവയെക്കുറിച്ച് ധ്യാനിക്കുന്നതിന് പലപ്പോഴും അവൻ സമയം കണ്ടെത്തി. അവയൊക്കെ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് അവന്റെ മാലാഖ അവനെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ദൈവം അവനെ എത്ര അധികമായി സ്നേഹിക്കുകയും പരിപാലിച്ചു സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് മാലാഖ കൂടെകൂടെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇത് ജോസഫിന് ആത്മീയ നിർവൃതി അനുഭവിക്കുന്നതിനിടയാക്കി.

മറ്റു കുട്ടികളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി, കളിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സമയം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന് ജോസഫ് ചില വഴിച്ചു. വിധേയത്വത്തോടെയും ക്ഷമയോടെയുമുള്ള അവന്റെ സ്വഭാവത്താൽ മറ്റു കുട്ടികൾ പലപ്പോഴും അവനെ പലവിധത്തിലും ഉപദ്രവിക്കാൻ തുനിഞ്ഞിരുന്നു. അവന്റെ ആത്മസംയമനം തകർക്കാനുള്ള പിശാചിന്റെ മറ്റൊരു തന്ത്രമായിരുന്നു ഇത്. വേദനകൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടും തന്നെ ദ്രോഹിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും ഇതിനെ ജോസഫ് നേരിട്ടു. തന്റെ ഓരോ ആക്രമണങ്ങളെ നേരിട്ടപ്പോഴും ജോസഫ് എത്രമാത്രം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് പിശാച് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല.

നമ്മൾ വി. യൗസേപ്പ് പിതാവിന്റെ ഗർഭധാരണവും, ജനനവും, ശൈശവ-ബാല്യകാലവും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ദൈവത്തിൽ നിന്നും ജീവൻ ദാനമായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് എത്രമാത്രം ഒരുക്കം മാതാപിതാക്കൾക്ക് ആവശ്യമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. കൂടാതെ പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലും വിശുദ്ധിയിലും വളരുന്നതിന് പ്രായമോ, സമയമോ, മറ്റെന്തെങ്കിലുമോ തടസ്സമാകുന്നില്ല എന്നും ഗ്രഹിക്കാം. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഔന്നത്യം കണ്ടെത്തിയ ബാലനായ ജോസഫിന്റെ മാതൃക നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വീകരിക്കാം.

തയ്യാറാക്കിയത്:
വിൻസി കുര്യൻ
ഹോളി ട്രിനിറ്റി ചർച്ച്, താനെ
ബൈബിൾ അപ്പസ്തോലറ്റ്

St. Joseph - His Birth and Childhood

Heavenly Father, who is the epitome of love, entrusted His only begotten Son to the most worthy hands- St. Joseph and Mother Mary. St. Joseph, in fact, was entrusted to not only nurture the Son of God but also protect and cherish the Queen of Heaven and Earth. He bore this great mission with utmost holiness and faithfulness.

A very little is known about this great man, whom God deemed worthy of being the earthly father of Jesus. Born to Jacob and Rachael in their old age, Joseph was already marked and set aside by God. His parents engaged themselves in deeds of mercy and charity to win the favour of God upon them for the gift of a child. God bestowed upon them, great patience and after years of fasting, prayer, and preparation, they received the fruit of their prayer, St. Joseph. Thus he was born as a gift of prayer with great spiritual intervention.

It is but obvious that Joseph was gifted from the very moment of his inception. Upon his earthly arrival, he showcased extraordinary patience, holiness and obedience. He often spent time gazing heavenward and his parents would never disturb him while he was in this heavenly trance. The first words he uttered were "My God", these words left his parents in great awe. His mother knew him the best and she ensured never to make him uncomfortable. She was especially careful while she tended to the needs of his infancy. Unlike usual children, he did not like being pampered or shown physical affection.

God gave Joseph the gift of reason in his infancy itself. He was often instructed by his guardian angel. He spent his time in prayer and spiritual enlightenment. His obedience, submissiveness towards his parents, his discerning abilities, and patience was beyond comparison to the children of his age. His parents, being well aware that God had set their son aside for a greater purpose, rejoiced greatly upon this heavenly mystery.

There were several instances of him being attacked by the devil, but his guardian angel often spoke to him with words of guidance and warning in his dreams and protected him from these attacks thus forcing the devil to take flight. Joseph sought heavenly protection and graces through fasting and prayer even before he began walking.

Whenever anything unpleasant took place in his household, Joseph would deeply grieve as he knew that it would have hurt God and would ask his mother to refrain from such acts. His parents perceived his intelligence as he was able to start reading at the age of three under the guidance of his father. He loved the Davidic Psalms and often spent time contemplating on them and his angel helped him to understand them. His angel often reminded of how much God loved and cherished him and this would lead Joseph into spiritual ecstasy.

Unlike other children, Joseph would spend time praying instead of playing. Due to his submissive and patient nature, he was often bullied by other children- another tact by the devil to lose his spiritual composure. But little did the devil know of how much Joseph had been spiritually gifted as in the course of every single attack, Joseph would endure the pain and often pray for those who offended him.

As we examine the conception, birth, infancy, and childhood of St. Joseph, we must comprehend how essential it is for parents to prepare upon the coming of their child, how vital it is to acknowledge the gift of life from God, and how prayer, fasting, and holiness have no age, time or special requirements. Let us then, open our hearts and follow the example of this little child Joseph who went to great lengths to please God.

Prepared by:
Sophia Joseph,
Holy Trinity Church, Thane
Bible Apostolate

അവർണ്ണനീയമായ ദാനം

മാർ തോമസ് ഇലവനാൽ
കല്യാൺ രൂപതയുടെ മെത്രാൻ

ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച വി. കുർബ്ബാന താഴ്ത്തിയശേഷം പുരോഹിതൻ, 'അവർണ്ണനീയമായ ദാനത്തെക്കുറിച്ച് കർത്താവേ അങ്ങേയ്ക്കു സ്തുതി' (2 കൊറി. 9:15) എന്ന് പറഞ്ഞ് കർത്താവിന്റെ മഹാദാന ത്തിന് നന്ദി പറയുന്നു. അൾത്താരയിൽ പരികർമ്മം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ അവർണ്ണനീയമാണ്; മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അതീതമായ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളാണ്. ബലഹീനരായ പുരോഹിതരെ തന്റെ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ പരികർമ്മം ചെയ്യുവാൻ നിയോഗിച്ച ദൈവത്തിന്റെ കൃപയെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണ് പുരോഹിതൻ ഈ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുന്നത്. വി. കുർബ്ബാന സ്വീകരണത്തിനുശേഷം ശുശ്രൂഷി വീണ്ടും ദൈവജനത്തിന്റെ മുഴുവൻ പേരിൽ ഈ പ്രാർത്ഥന ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ പ്രാർത്ഥന താഴ്ന്നസ്വരത്തിൽ ചൊല്ലുന്ന സമയത്ത് കാർമ്മികൻ തിരുവോസ്തിയിൽ സ്പർശിക്കാത്തവിധം മുകളിൽ നിന്ന് താഴേക്കും വലത്തു നിന്ന് ഇടത്തേക്കും അധരങ്ങൾ കൊണ്ട് കുരിശടയാളം വരക്കുന്നു. തന്റെ ശരീരം നമുക്കായി നുറുങ്ങപ്പെടുവാനും രക്തം ചിന്തപ്പെടുവാനും തക്കവിധം നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഈശോയോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റേയും ബഹുമാനത്തിന്റേയും അടയാളമാണിത്. അതുപോലെ വി. കുർബ്ബാനയിലുള്ള കർത്താവിന്റെ യഥാർത്ഥ സാന്നിദ്ധ്യത്തേയും ദൈവത്തിന്റെ വലിയ സ്നേഹത്തേയും ഇവിടെ ഏറ്റുപറയുകയാണ്. അതോടൊപ്പം കർത്താവിന്റെ കുരിശിലെ സമർപ്പണത്തെ ഒരിക്കൽ കൂടി അനുസ്മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വന്ന അപ്പം

വി. കുർബ്ബാന ഉയർത്തുന്ന സമയത്തുള്ള കാർമ്മികന്റെ പ്രാർത്ഥന യ്ക്ക് പ്രത്യുത്തരമെന്ന വിധത്തിൽ സമൂഹം ചൊല്ലുന്ന "ഞാൻ സ്വർഗ്ഗ ത്തിൽ നിന്നുവന്ന ജീവനുള്ള അപ്പമാകുന്നു" എന്ന പ്രാർത്ഥന മൂന്നു ഭാഗമായി മനസ്സിലാക്കാം. ആദ്യഭാഗത്ത്, നിത്യജീവന്റെ അപ്പത്തെക്കു റിച്ചുള്ള കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ (യോഹ. 6: 41-59) ഏറ്റു പറയു ന്നു. അതിൽ ആദ്യമായിപ്പറയുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട സന്ദേശം ഇതാണ്; സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയ ജീവനുള്ള അപ്പമായ വി. കുർബ്ബാന സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നവർ ഈശോയിൽ ജീവിക്കുകയും സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവകാശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. ഈശോ സ്വർഗ്ഗ ത്തിൽ നിന്നിറങ്ങി വന്നത് നമുക്ക് നിത്യജീവൻ നല്കുന്നതിനും നമ്മെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന് അർഹരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും വേണ്ടി യാണ്. അതിന് നമ്മൾ അവിടുത്തെ സ്നേഹപൂർവ്വം സമീപിക്കു കയും വിശ്വാസത്തോടെ സ്വീകരിക്കുകയും വേണം.

ക്രോവേന്മാർ സൂക്ഷിച്ച് വീക്ഷിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ ഭാഗത്ത് വി. കുർബ്ബാനയുടെ സ്വർഗ്ഗീയമാനത്തെ ഊന്നി പ്പറയുന്നു. ക്രോവേന്മാരും സ്രാപ്പേന്മാരും മുഖ്യദൂതന്മാരുമാകുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകരായ മാലാഖമാർ ബലിപീഠത്തിനുമുമ്പിൽ ഭയഭക്തികളോടെ നില്ക്കുന്നു. തിരുശരീരം വിഭജിക്കുന്ന വൈദികനെ സ്വർഗ്ഗീയഗണം മുഴുവനും ആദരവോടെ സസൂക്ഷ്മം വീക്ഷിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കടങ്ങളുടെ പൊറുതിക്കായിട്ടാണ് വൈദികൻ മിശിഹായുടെ ശരീരം വിഭജിക്കുന്നതെന്ന് പ്രാർത്ഥന അനുസ്മരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അനുരഞ്ജനശുശ്രൂഷ, വിഭജനശുശ്രൂഷയോടു ചേർത്തു വച്ചിരിക്കുന്നത്. അൾത്താരയിങ്കൽ നില്ക്കുന്ന പുരോഹിതനും മാലാഖമാരെപ്പോലെ തിരുവിഷ്ടം നിറവേറ്റുന്ന ശുശ്രൂഷകനാണ്. മനുഷ്യനുവേണ്ടി അപ്പമായിത്തീർന്ന് ബലഹീനനായ വൈദികന്റെ കരങ്ങളാൽ കീറിമുറിക്കപ്പെടുവാൻ പോലും ഈശോ തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുന്ന ഈ ദിവ്യരഹസ്യത്തെ ഭയഭക്തികളോടെയാണ് അവർ വീക്ഷിക്കുന്നത്. വി. ബലിയിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ വിശ്വാസികളായ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട മനോഭാവത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇത് നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്.

വാതിൽ ഞങ്ങൾക്കായി തുറക്കണമേ

മൂന്നാമത്തെ ഭാഗത്ത് ദൈവത്തിന്റെ നീതിയുടെ വാതിൽ ഞങ്ങൾ ക്കായി തുറന്നു തരേണമേ എന്ന് കാരുണ്യവാനായ കർത്താവിനെ വിളിച്ചപേക്ഷിക്കുന്നു. പത്തുകന്യകമാരുടെ ഉപമ ഇത് നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (മത്താ. 25 : 1-13). ഈശോ പാപികളെ തന്റെ അടുക്കലേക്ക് വിളിക്കുന്നവനും അനുതാപികൾക്കായി വാതിൽ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നവനുമാണെന്ന് ഇവിടെ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈശോതന്നെയാണ് പിതാവിന്റെ പക്കലേക്ക് പ്രവേശിക്കാനായി നമുക്കായി തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന വാ തിൽ. ഈശോ പറഞ്ഞു. "ഞാനാണ് ആടുകളുടെ വാതിൽ" (യോഹ. 10 : 7). പാപം മൂലം അടയ്ക്കപ്പെട്ട സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ വാതിൽ നമുക്കാ യി തുറന്നുതരാനാണ് ഈശോ വന്നത്. ഈശോ കുരിശിൽ മരിക്കു മ്പോൾ അവിടുത്തെ ഹൃദയം തുറക്കപ്പെട്ടു. "അപ്പോൾ ദേവാലയ ത്തിലെ തിരശ്ശീല മുകൾമുതൽ താഴെവരെ രണ്ടായി കീറി" (മത്താ. 27:51). വി. പൗലോസ് പറയുന്നതുപോലെ അവനിലൂടെ നമുക്ക് പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു (എഫേ. 2 : 18). ഈശോയുടെ ശരീരം മുറിയപ്പെടുന്നതു വഴിയായി ഈശോയുടെ ശരീരമാകുന്ന വിരിയിലൂടെ അഥവാ വാതിലിലൂടെ നമുക്ക് പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നു എന്ന് ഈ പ്രാർത്ഥന നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വാതിൽ നമുക്കായ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന കാരുണ്യവാനാണ് നമ്മുടെ കർത്താവ്.

രാപകൽ സ്തുതി പാടട്ടെ

ഈശോയാകുന്ന വാതിലിലൂടെ പ്രവേശിച്ച് ദൈവസന്നിധിയിൽ രാപ കൽ സ്തുതി പാടാനുള്ള അനുഗ്രഹത്തിനായിട്ടാണ് പ്രാർത്ഥിക്കു ന്നത്. സ്വർഗ്ഗീയഗണം 'രാപകൽ ഇടവിടാതെ' ദൈവത്തെ സ്തുതി ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി വെളിപാടുപുസ്തകത്തിൽ കാണാം (4:6-8). സ്വർഗ്ഗീയഗണങ്ങളോടൊപ്പം ചേരാനും നിരന്തരം ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കാനുമുള്ള അനുഗ്രഹമാണ് സമൂഹം അപേ ക്ഷിക്കുന്നത്. വളരെ അർത്ഥവത്തായ ഈ പ്രാർത്ഥനക്കു പകരമായി മറ്റേതെങ്കിലും ആരാധനാഗീതം ആലപിക്കുമ്പോൾ ആഴമായ ഈ ദൈവികചിന്തകൾ സമൂഹത്തിന് നഷ്ടമായിപ്പോകുന്നു എന്ന് ഓർക്കണം.

Ineffable Gift

After the elevation of the Eucharist the priest expresses gratitude to the Lord for this great gift saying "Praise to you Lord for this ineffable gift" (2 Cor. 9:15). After the communion the deacon, in the name of the community once again thanks God in these words "Lord God, we praise you for this ineffable gift". Here is the proclamation that the mysteries celebrated on the altar is ineffable and it is beyond human understanding. The priest recites the prayer acknowledging the mercy and grace of God that made him, though unworthy, to celebrate these divine mysteries. While the priest recites this prayer he makes the sign of the cross on the Eucharistic Bread with his lips not touching the sacred host. This action is an expression of His faith in the real presence of Jesus in the Eucharist and an acknowledgment of God's love. A sign of love and respect to Jesus who loved us even as to break His body and shed His blood for us. Here once again the self sacrifice of Christ on the cross is remembered.

Bread that has come down from Heaven

As the response to the prayer of the celebrant at the time of the elevation of the Sacred Body, the community has this prayer "I am the living bread that has come down from heaven". This prayer can be understood in three sections. In the first part the community proclaims the words of Jesus about Eucharist as the life giving bread (Jn. 6:41-59). This prayer in an affirmation of our faith in the words of Jesus that whoever receives Jesus with love will live in Him and that he will inherit the kingdom of heaven. That means Jesus came down from heaven to make us worthy of His kingdom and give us eternal life. To attain salvation we should approach Him in love and receive Him in faith.

The Cherubim stand at the Altar and observe

In the second part of the prayer the heavenly dimension of the Qurbana is emphasised. The Cherubim, the Seraphim and Archangels who are the ministers of God stand before the altar with awe and observe the priest breaking the body of Christ. Special mention is made that the body of Christ is broken for the remission of our sins. So it is appropriate that the rite of breaking of the Bread is part of the rite of reconciliation.

The priest who stands at the altar is also a minister who fulfills the will of God like the angels in heaven. The angels are observing with fear and reverence this mystery where God allows Himself to be broken by the feeble hands of the priest. This reminds us of the attitude and disposition that we should have when we participate in this mystery.

Open to us the Gate

In the third part, the community implores, calling out the merciful Lord, "Open to us O Lord, the gates of justice". This reminds us of the parable of ten virgins (Mt. 25:1-3). This prayer reminds us again that Jesus is the Lord who calls the sinners to Himself and one who keeps the door open for the repentant. Jesus Himself is the door kept open for us, to come to the Father. Jesus said "I am the gate of the sheepfold" (Jn. 10:7). Jesus came to open for us the door that was closed as the consequence of sin. When Jesus was dying on the cross His side was pierced. At that time, the veil of the temple was torn in two from top to bottom" (Mt. 27:51). As St. Paul says 'Through Him we have our way to come to the Father' (Ep. 2:18). This prayer reminds us that as the body of Jesus is broken for us, in every Qurbana we are allowed to enter into the presence of God through the door that in the body broken for us. Jesus is the merciful Lord who always keeps open for us this door of heaven.

Sing your praise day and night

Here we pray for the grace to enter into the presence of God to sing His praises day and night. We read in the book of Revelation about the heavenly group "Day and night they never stop singing" (4:8) the praise of God. Here the community is praying God for the grace to join the heavenly group to sing for ever this praise of God. Whenever this meaningful prayer or hymn is substituted with any other hymn the community loses an important occasion to meditate on this eternal truth.

KEYword – PATRIS CORDE

Read the extract of the encyclical 'PATRIS CORDE' and click on the below link to solve the quiz. Last date of submitting response is 20-06-2021. Names of the winners will be published in the next issue and on our social media handles.

Link for the Passage
https://drive.google.com/file/d/1CV-9hZ3VGtHBeZOAnidEmkbnxfOqbrld/view?usp=sharing

Link for the Quiz
https://forms.gle/ZA7pf1erDrvk7MP1A

WINNERS OF APRIL EDITION

Jessica Toyson	St. Mary's Church, Malad (E)
Shanelle Pallikunnath	St.Joseph's Church, Airoli
Amal Rapheal	Mary Matha Church, Kamothe
Sneha Varghese	St Alphonsa Church, Pen
Teena Tomy	St.Thomas Forane Church, Borivali
Antony Vincent	St Joseph Church, Jarimari
Vini Joseph Mandanath	St. Anthony Church, Kurla
Roshan Chacko	St. George Forane Church, Panvel
Ancy Kuttappan	St. George Forane Church, Panvel

Correct Answers of April Edition
https://drive.google.com/file/d/1Ps-8xa5qU4VR7WB9-qXVqErW_3M59tpN/view?usp=sharing

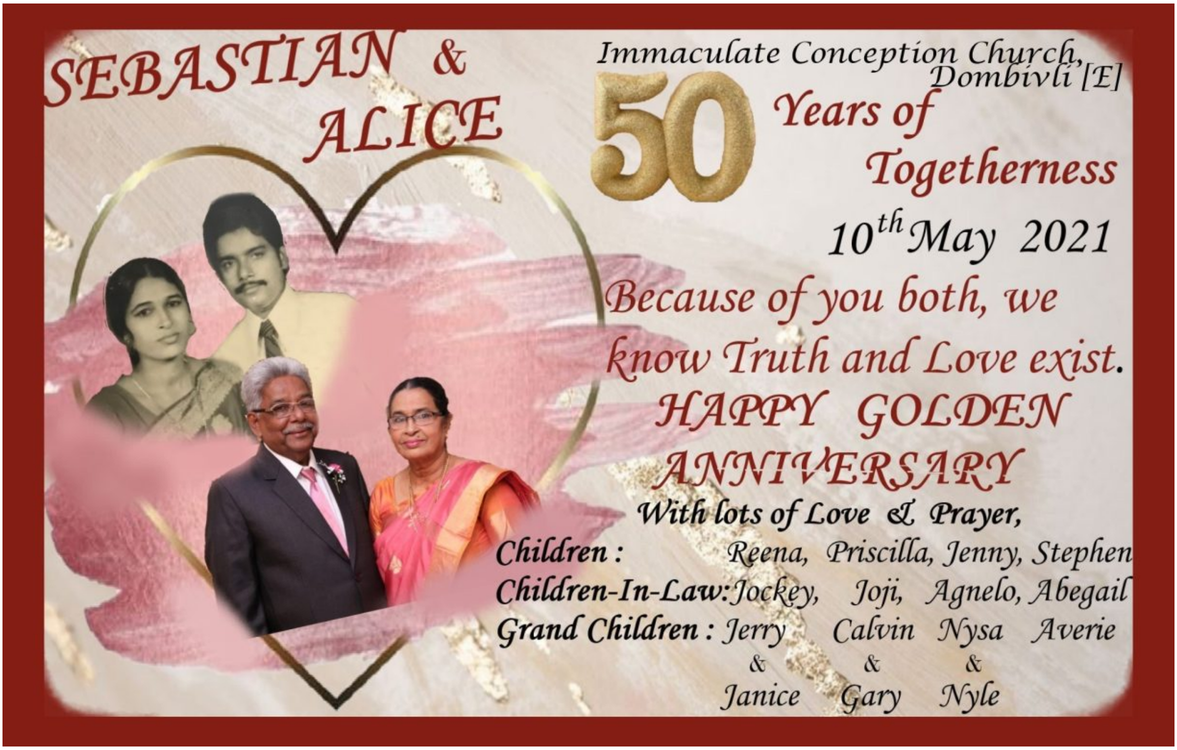

Fair, 24 / 162 / 54 / BA / Presently working as Curriculam Administrator / Parents from Allapuzha / 9850628934 / 9766039578 / pshpprince@gmail.com
GOC202169019

Fair, 27 / 155 / 65 / M.Sc. Nursing / Presently working as Clinical Instructor in Pune / Parents from Thrissur / 9422007193 / 9422007194
elsy_shaji@yahoo.co.in
GOC202167335

Fair / 27 / 162 / 50 / right hand ambutated above elbow in an accident / M.Com Passed in 1st class / Presently Working in CMA CGM Shared Service Centre (I) Pvt. Ltd. Mumbai. / Parents from Kottayam / 9892418854 / 7738539664 / kjosejoseph1957@gmail.com / GOC201851835

Medium, 25 / 168 / 60 / MCA / Presently working as Software Developer / Parents from Thrissur / 9869058991 / 9869792996
coporinchu1164@gmail.com
GOC202170630

Medium, 28 / 157 / 75 / B.Com / Presently working HR Officer / Parents from Thrissur / 9372155210 / 7738733824 / 9892664808
blessyjanes@gmail.com
GOC202166753

Fair, 27 / 160 / 48 / M.Sc. Cyber Security / Presently working as Sr. Information Security Analyst in Ireland / Parents from Thrissur / 8806828549 / 9420307168 / 9422578546 / livya.trading@gmail.com
GOC202061693

Fair, 31 / 158 / 58 / B.Sc. Nursing / Presently working as Executive Nurse / Parents from Thrissur / 9967077941 / 9987436185
sini7antony@gmail.com
GOC202166731

Fair, 29 / 160 / 58 / Masters in Biotechnology / Presently working at Bangalore / Parents from Kottayam / 8572063150 / 8506900885 /
jiss9911@gmail.com
GOC202166925

Wheatish (Syro Malankara), 28 / 147 / 65 / Master in Human Resources / Presently working as HR Administartor / Parents from Pathanamthitta / 9967906819 / 8689926101 / snehaskaria91@gmail.com
GOC202058074

Medium Fair 30 / 5.6 / 50 / MBA in HR / Presently working with Reliance, Mumbai / Parents from Thrissur / 9892312790 / 9769001531
ashfa91@hotmail.com
GOC202058348

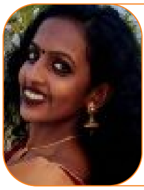

Fair, 27 / 154 / 48 / B.Sc. IT - MCA / Working as Software Engineer / Father from Alleppey Mother from Thrissur / 9769004959 / 8692870487
kksimon93@gmail.com
GOC202166581

Fair / 23 / 160 / 57 / B.Tech. Electronics and Communication Engineering / Presently wotking with MNC / Parents from TCR / 9943108714 / 9489576749 /
wilsonfrancisp@yahoo.com
GOC201957368

Wheatish 31 / 173 / 70 / Bachelors in Economics / Presently working as Manager in UBS / Parents from Ernakulam / Thrissur / 9769661336 /
agnelkariyattil@gmail.com
GOC201957325

Fair, 33 / 170 / 63 / Pursuing Post B.Sc. / Presently Working as Staff Nurse with Hinduja Hospital / Parents from Kasargod / 9689649386 / 9605983376 /
mathew.robin007@gmail.com
GOC201957446

Fair, 28 / 160 / 58 / B. Tech. Electrical & Pursuing Executive Management Programme at IIMK / Own Business / Father from Thrissur & Mother from Alleppy / 9322252269 / 9969257936 / mkalappura@gmail.com GOC202170740

Medium, 33 / 167 / 79 / Electronics & Telecom Engg. / Presently working as JE (Tele) in Railways, Nanded, Maharashtra / Permanent Residence at Ambernath, Mumbai / 9158047622 /
sij.strings@gmail.com GOC201852565

Philomena Poulose

BORN : 13.11.1944

DIED : 14.07.2019

2nd Death Anniversary

The World Changes from year to year, our lives from day to day, but the love and memory of you, shall never pass away.

Fondly Remembered by

Husband: P. O. Poulose

Son: Joseph, Robert, Albert

Daughter in Law: Jimmy, Suja, Giny

Grandchildren: Benzen, Tanya, Glen, Gliss, Edwin, Lavina.

MCC
FAST & SAFE

MANGALA CARGO CORPN.

HOUSEHOLD PACKERS & MOVERS

മംഗള കാർഗോ കോർപറേഷൻ

നിങ്ങളുടെ വീട്ടുസാധനങ്ങളും കച്ചവട സാമഗ്രികളും പായ്ക്ക് ചെയ്ത് പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടും ഇൻഷൂറൻസോടും കൂടി ഇന്ത്യയിൽ എവിടേയും എത്തിക്കുന്നതിനും തിരികെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക.

Contact:
C. L. DAVID VALAPPILA
9323196882 / 9821222065
Dombivali
8879229738
Thane
9167534571

Branch Office:
Kannur, Calicut, Trichur, Ernakulam, Kottayam, Kollam and Trivandrum

Shop No. 1,
Trishul Terraces,
Plot No. 36, 37,
Sector 20, Koparkhairane,
Navi Mumbai - 400 709
Tel.: 022 - 2754 6884

Printed and Published by **Fr. SHAPHY MUDAKKALIL** on behalf of **ST. BARTHO CHARITABLE FOUNDATION**, Printed at **SBM PRINTERS**, C-130, ANSA INDUSTRIAL ESTATE, SAKI VIHAR ROAD, SAKI NAKA, ANDHERI (EAST), MUMBAI 400 072 and Published from **ST. BARTHO CHARITABLE FOUNDATION**, PLOT NO. B-38, BISHOP'S HOUSE, IIT PO, HANUMAN MANDIR ROAD, POWAI, MUMBAI 400 076. Editor: **Fr. BIJU MANNAMCHERIL Kalyan Lantern Regn. No.: MAHBIL/2015/63218 | Postal Regn. No.: MNE/353/2021-23 | WPP No. MR/Tech/WPP-323/NE/2021-23 Posted at IIT Post Office, on 5th of every month**